

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

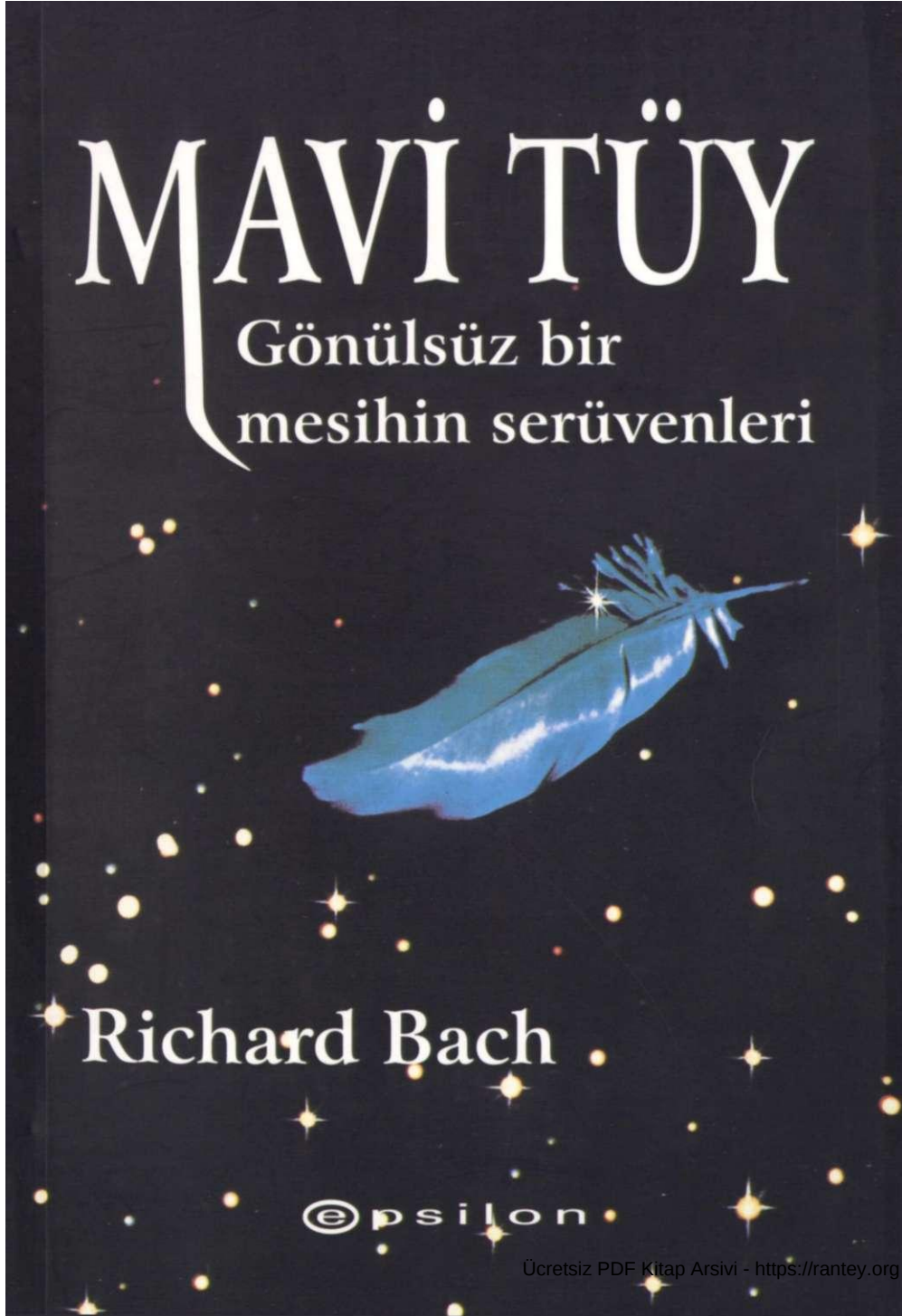
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tarama WATASI

Düzenleme *Beydaba*

www.cizgiliforum.com

MAVI TUY

Orijinal Adı: Illusions
Yazar: Richard Bach
Çeviri: Mehmet Harmancı
Dizgi: Epsilon Yayıncılık
Düzenleme: Erol Şahnacı
Yayına Hazırlayan: Meltem Erkmen
Baskı: Şahinkaya Matbaası

4. Baskı: Ekim 2003, İstanbul

Copyright: © 1977 by Creature Enterprises Inc.
Türkçe Yayın Hakkı: Akçalı Ajans Aracılığıyla
O Epsilon Yayıncılık Hizm. Tic. San. Ltd. Şti.

ISBN 975 331 157 5

**u eserin tüm basım ve yayım hakları Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'
Epsilon Yayıncılık'a aittir.
Yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.**

Genel Dağıtım:
Yeni Çizgi Yayın Dağıtım Ltd. Şti.
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:7
Kâğıthane/İstanbul
Tel: 0212.220 57 70 pbx Faks: 222 61 55
İnternet adresi ve on-line alışveriş: www.yenisayfa.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

RICHARD BACH

MAVİ TÜY

Gönülsüz Bir Mesihin Serüvenleri

Çeviri
Mehmet Harmancı

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı sk. 24/4 80090 Taksim/İstanbul

Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 47 29

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

(e) p > s i l o r ı

J'onathan Seagull (Martı) yayımlandıktan sonra bana çok sorulan sorulardan biri de şuydu: "Richard, bundan sonra ne yazacaksın? *Jonathan'a*an sonra ne gelecek?"

O zamanlar bir şey, bir tek kelime bile yazmama gerek olmadığı, kitaplarımın bir bütün olarak onlardan söylemelerini istediğim her şeyi söyledikleri yanıtını verirdim. Bir süre aç kaldıktan, arabam haczedildikten falan sonra gece yarısına kadar çalışmak zorunda olmamak hoş bir şeydi doğrusu.

Yine de hemen hemen her yaz çift kanatlı antika uçağımı Amerikan orta batısının yemyeşil çayırdan denizlerine çıkarır, üç dolara yolcu alırken o eski gerilimi hissetmeye başladım yeniden -söyleyecek bir şeyler kalmıştı ve ben de bunları söylemiş değildim.

Yazmaktan hiç hoşlanmam. Orada karanlıkta bir fikre sırt çevirebildiğim takdirde, ona kapıyı açmaktan kaçınabildiğim takdirde kalem bile uzanmam.

Ancak arada sırada ön duvar büyük bir patlamayla uçan cam, tuğla ve kıymık olarak içeri yıkılır, molozların üzerinden biri gelir ve boğazımdan yakalayarak hafif bir sesle, "Beni kelimeler halinde kâğıda dökmeden seni bırakmam," der. Mavi Tüy'le böyle tanıştım.

Ortabatı'da sırtüstü yatıp bulutları buharlaştırma deneyleri yapıyordum ve hikâyeyi bir türlü aklımdan çıkaramıyordum... Bu işte gerçekten usta biri gelseydi de bana dünyanın nasıl işlediğini ve onu nasıl kontrol edebileceğimi öğretseydi. Süper derecede ilerlemiş biriyle karşılaşsaydım... Ardındaki gerçekleri bildiği için dünyanın yanlısamları üzerinde güç sahibi bir Siddharta ya da İsa zamanımızda ortaya çıksa ne olurdu? Onunla bizzat tanışsaydım, o da bir çift kanatlı uçakla uçuyor olsa ve benimle aynı çayıra inseydi? Ne derdi, neye benzerdi?

Belki de günlüğümün yağa bulanmış, ot lekeli sayfalarındaki Mesih gibi olmazdı, belki bu kitabın söylediği şeyleri söylemezdi. Ama bir de bunun bana söyledikleri: biz düşüncelerimizde olanı mıknaş gibi yaşamımıza çekeriz -eğer bu doğru ise o zaman her nasılsa şu ana bir nedenle varmışım demektir, ve siz de aynı durumdasınız. Belki de bu kitabı elinizde tutuyor olmanız bir rastlantı değildir; belki bu serüvenlerde sizin buraya hatırlamak için geldiğiniz bir şeyler vardır. Ben öyle düşünmeyi tercih ettim. Ve benim meşinin orada başka bir boyutta tünediğini, hayal ürünü olmadığını, ikimizi de izlediğini ve aynen bizim planladığımız gibi böyle bir şeyin olmasına güldüğünü inanmayı seçiyorum ben.

Richard Bach

1

1.

KutsalIndiana topraklarında doğmuş,
Fort Wayne'in doğusundaki
mistik tepelerde yetişmiş
bir Usta gelmişti yeryüzüne.

2.

Usta bu dünyayı Indiana'nın
okullarında ve yetişkinliğinde de
otomobil tamirciliği mesleğinde öğrendi.

n

\

Ancak Üsta başka ülkelerden, başka okullardan ve yaşadığı başka yaşamlardan da çok şey öğrenmişti. B unları hatırladı ve hatırlayınca da, akıllı ve güçlü oldu, diğerleri onun gücünü gördüler ve kendisine akıl danışmaya geldiler.

u.

Üsta kendine de bütün insanlığa da yardımcı olacak güce sahip olduğuna inanıyordu, ve buna inandığı için bu kendisi için geçerli oluyordu. Diğerleri onun gücünü gördüler ve dertlerinden ve hastalıklarından kurtulmak için ona geldiler.

5.

Usta her insanın kendini Tanrı'nın oğlu olarak görmesinin doğru olduğuna inanıyordu

\^ ve buna inandığı için de öyleydi. Çalıştığı

^

garaj lar, atölyeler onun bilgeliğini, onun elinin\ temasını arayanlarla, dışarıdaki sokaklar sadece o geçerken gölgesinin üstüne düşmesini ve böylece yaşamlarının değişmesini isteyenlerle doldu.

6.

Kalabalıklar yüzünden ustabaşılar ve dükkân sahipleri onun da tamircilerin de otomobiller üzerinde çalışacak yer bulamadıkları için aletlerini toplayıp başka bir yere gitmesini istediler.

Böylece o da kırlara gitti ve kendisini izleyenler ona Mesih, mucizeler yaratan demeye başladılar; buna inandıkları için de öyle oldu.

O konuşurken bir fırtına kopsa, dinleyenlerden birinin başına bir damla düşmüyor, gökler gürlerse, yıldırımlar düşse bile kalabalığın en sonundakiler sözlerini en öndeki kadar açık seçik duyuyorlardı. Ve onlarla hep mesellerle konuşuyordu.

9.

Ve Usta onlara dedi ki:"Her birimizin içinde sağlığa ve hastalığa, zenginliklere ve yoksulluğa, özgürlüğe ve köleliğe rızamız yatar. B unları kontrol eden sadece bizleriz, başka biri değil."

10.

Bir değirmenci ortaya çıktı:"5enin için böyle konuşmak kolay, Usta, çünkü sen bizim gibi

değilsin, yönlendiriliyorsun ve bizler gibi çalışmak zorunda değilsin. Bu dünyada insan yaşamak için çalışmak zorundadır."

II.

Usta dedi ki."Bir zamanlar büyük bir billur ırmağın dibinde bir köy dolusu yaratık yaşırdı.

12

Genç ve yaşlı, zengin ve yoksul, iyi ve kötü hepsinin üzerinden sessizce akar geçirdi ırmak.Sadece kendi billur varlığını bilir, kendi yolunda giderdi.

13

Her yaratık kendi bildiğince ırmak dibinin köklerine ve taşlarına tutunurdu, çünkü tutunmak onlarm yaşam biçimiydi ve doğuştan beri öğrendikleri şey akıntıya direnmekti.

Ama sonunda bir yaratık şöyle dedi: 'Ben tutunmaktan bıktım artık, gözlerimle göremiyorsam da, ırmağın gittiği yeri bildiğine inanıyorum. Kendimi bırakacağım, beni istediği yere götürsün. Burada asılı kalırsam sıkıntıdan öleceğim artık.'

15.

Öteki yaratıklar güldüler, 'Aptal,' dediler. 'Hele bir bırak, o zaman taptığın o akıntı seni kayalardan kayalara *çarp*ar ve sıkıntıdan öleceğinden daha *çabuk* ölür gidersin.'

16.

Ama o onları dinlemedi ve derin bir soluk alarak kendini koyverdi. Aynı anda akıntı kendisini kayalara *çarp*ı.

r

17.

Ancak yaratık bir daha tutunmayı reddedip de aradan bir zaman geçince akıntı onu dipten kaldırdı ve ondan sonra bir yere çarpıp bir yanını incitmedi.

18.

Irmağın aşağısında kendisine yabancı olan başka yaratıklar, 'Bir mucize bu!' diye bağıldılar. 'Bizim gibi bir yaratık, ama uçuyor işte! Bizleri kurtarmaya gelen Mesih bu!'

19.

Akıntıya kapılmış giden, 'Ben sizden fazla Mesih değilim,' dedi. 'Irmak bizleri özgürlüğümüze kavuşturmaktan zevk alıyor, eğer kendimizi koyvermeye cesaret edebilirsek. Bizim gerçek işimiz bu yolculuktur, bu serüvendir.'

Ama onlar, 'Kurtarıcı!' diye daha çok bağırarak sıkı sıkı tutundular kayalarına. Bir daha baktıklarında yaratık gitmişti ve onlara da artık sadece bir Kurtarıcı efsanesi yaratmak kalmıştı.

Usta kalabalığın çevresinde her gün biraz daha arttığını gördü, kendisine her zamankinden daha çok yaklaşıp kendilerini iyileştirmesini, mucizeleriyle beslemesini, onlar için öğrenmesini, onların yaşamlarını yaşamasını istediklerini görünce, bir gün tek başına bir dağ tepesine gidip dua etti.

22.

Ve kalbinde şöyle dedi: Ey Ebedi Parlak Olan,

*r*eğer istediğın buysa, bu kadehi al elimden, bu imkânsız görevi bir yana bırakmama izin ver. Başka bir insanın yaşamını yaşayamam, oysa on bin kişi benden yaşam bekliyor. Bunların olmasına izin verdiğim için pişmanım. Eğer istersen beni bırak da motorlarıma ve makinelerime döneyim ve başka insanlar gibi yaşayayım.

Ve dağın tepesinde birses duydu.Me erkek ne kadın, ne yüksek ne hafif, sonsuz derecede sevecen birses. Ve bu ses dedi ki."Benim değil, senin istediğın olacak, çünkü senin istediğın benim senin için istediğim şeydir. Öteki insanlar gibi sen de yoluna git ve yeryüzünde mutlu ol."

Üsta bunu duyunca sevindi, teşekkür etti ve dağdan bir tamirci şarkısı mırıldanarak indi. Kalabalık dertleriyle çevresini sarıp kendileri için iyileştirmesini, kendileri için öğrenmesini, anlayışıyla kendilerini sürekli beslemesini ve mucizeleriyle kendilerini eğlendirmesini istediğinde Üsta kalabalığa gülümsedi ve şöyle dedi: "Ben bu işi bırakıyorum."

25.

Kalabalık bir an şaşkınlıktan donakaldı.

26.

Ve Üsta onlara dedi ki: "Bir insan îann'ya en çok istediği şeyin, kendisine bedeli ne olursa olsun, ıstırap çeken dünyaya yardım etmek olduğunu söylerse ve Tanrı da ona yanıt verip ne

yapması gerektiğini söylerse, o insan
söyleneni yapmalı mıdır?"

27.

"Elbette, Usta!" diye bağırdı kalabalık. "Tanrı
istediği takdirde cehennem azabı çekmek bile
bir zevktir onun için!"

28.

"Bu *azap* ne olsa da, bu görev ne kadar güç
olsa da mı?"

29.

"Tanrı istemişse asılmak bir şereftir, bir ağaca
çivilenip yakılmak insanı yüceltir," dediler.

30.

Usta kalabalığa, "**Tanrınızın** yüzünüze konuşsa

^ ve YAŞADIĞI N SÜRECE YERÜZÜ/S/DE MUTLU^
OLMA/s/I EMREDİYORUM deseydi, o zaman ne
yapardınız?" dedi.

31.

Ve kalabalık sustu, öylece durdukları
vadilerden, tepelerden tek ses çıkmadı.

32.

Ve Ustasessizliğe dedi ki."Mutluluk yolumuzda
bu yaşam için seçtiğimiz bilgiyi bulacağız. Bu
gün ben bunu öğrendim ve şimdi sizi kendi
yolunuzda istediğiniz gibi yürümeye bırakmayı
seçiyorum."

33.

Ve Usta kalabalığın arasından geçerek kendi
yoluna gitti, onları bırakıp kendi gündelik
insanlar ve makineler dünyasına döndü.

Donald Shimoda ile yaz ortasında karşılaştım. Dört yıllık uçuşum sırasında benim yaptığım işi yapan başka bir pilot bulamamıştım. Ben rüzgârla birlikte kasaba kasaba dolaşır, eski bir çift kanatlı uçakta on dakikası üç dolara adam uçu» rurdum.

Bir gün İllinois'de Ferris'in hemen kuzeyinde Fleet'imın kokpitinden aşağı baktığımda limon zümrüdü samanların arasına süzülür gibi inen altın renkli ve beyaz bir yaşlı Travel Air 4000 gördüm.

Benim özgür bir yaşantım vardır, ama kimi zaman çok yalnızlık çektiğim de olur. Orada çift kanatlı uçağı görünce bir an düşündüm, sonra yanına inmenin bir zararı olmayacağına karar verdim. Gaz kolunu boşa alıp dümeni iyice kırıncı Fleet ile yanlamasına yere düşmeye başladık. Kanat telleri arasındaki rüzgarın o yumuşak ve keyifli sesi, pervanesini çeviren yaşlı motorun pok-pokları. İniş daha iyi izlemek için gözlüklerin yukarıya itilmesi. Mısır başakları altımda hışırdayan yeşil yapraklardan bir cangıl, bir çit ve sonra da göz alabildiğince uzanan yeni biçilmiş otlar. Levye ve dümenin hafifçe itilmesi, toprağın üzerinde küçük bir yuvarlak düzlük, tekerleklerle sürtünen otlar, ardından tekerlek altındaki sert toprağın o alışılmış sakin titreyişi, yavaşlama, ani bir ses patlaması ve öteki uçağın yanına kadar gidip durma. Levye geriye, motoru kapat, pervanenin temmuz ayının o mutlak sessizliğinde durmasına kadar dönerken çıkardığı klak-klak sesi.

Travel Air'ın pilotu çimenlere oturmuş, sırtını uçağının sol tekerleğine dayamış beni seyreliyordu.

Yarım dakika kadar ben de onu seyrettim, o sakinliğinin esrarına baktım. Bir başka uçağın benimle aynı çayıra inip üç metre ilerime konmasını ben o kadar sakinlikle seyredeydim. Başımı sallayarak selamladım adamı, nedenini kestiremiyordum ama ondan hoşlanmıştım.

Aramızdaki mesafeden, "Yalnız görünüyordun," dedim.

"Sen de öyle."

"Seni rahatsız etmek istemem. Eğer kalabalık ediyorsam hemen çeker giderim."

"Hayır, gitme. Seni bekliyordum."

Gülümsedim. "Geciktiğim için özür dilerim."

"Önemi yok."

Kaskımı ve gözlüğümü çıkardım, kokpitten çıkıp yere atladım. Fleet'le iki saat uçtuktan sonra ayağını yere basmak insana iyi gelir.

"Jambon ve peynire bir diyeceğin yoktur umarım," dedi. "Jambon ve peynir ve belki de bir karınca." Ne bir tokalaşma, ne de tanışma.

İri yarı bir adam değildi. Omuzlara kadar inen saçları sırtını dayadığı lastikten daha karaydı. Şahin gözleri kadar siyah gözler, bir dostta görmekten hoşlandığım ve başkasında beni rahatsız eden kapkara şahin gözleri. Epey sert bir gösteriye giden bir karate ustası olabilirdi.

Sandviçle termos kapağına doldurduğu suyu aldım. "Sen kimsin?" diye sordum. "Yıllardır uçar dururum ama buralarda benim gibi birine daha rastlamamıştım."

"Başka bir işe pek yaramam," dedi mutlu bir tavırla. "Biraz tamircilik, biraz kaynakçılık, biraz serserilik, Cat operatörlüğü; bir yerde fazla uzun kaldım mı sorunlar başlar. Ben de uçağı yaptım, şimdi milleti uçuruyorum işte."

"Nasıl bir Cat?" Çocukluğumdan beri dizel traktörleri delisiydim.

"D-Sekizler, D-Dokuzlar. Bir süre, Ohio'da."

"D-Dokuzlar, ha! Ev kadardır onlar! Gerçekten dağları yerinden oynatabilirler mi?"

"Dağları yerinden oynatmak için daha iyi yollar vardır," dedi ancak saniyenin onda biri kadar süren bir gülümsemeyle.

Uçağının alt kanadına bir an yaslanıp yüzüne baktım. Işık oyunu muydu neydi... Adama yakından bakmak çok güçtü. Sanki başının çevresinde bir ışık vardı, hafif, sisimsi bir gümüş içinde eriyip yok olan bir ışık.

"Bir şey mi var?" diye sordu.

"Ne gibi sorunların vardı?"

"Fazla bir şey değil. Bugünlerde bir yerde duramıyorum işte, tıpkı senin gibi."

Sandviçimi alıp uçağının çevresinde dolandım. 1928 veya 1929 modeliydi ve bir tek çizik bile yoktu. Fabrikalardan böylesine yeni uçak çıkmazdı. Elle sürülmüş en az yirmi kat boya ahşap iskeletin üzerine geçirilmiş aynadan farksızdı. Kokpitin kenarının hemen altında eski İngiliz yazısıyla altın varakla *Don* yazılıydı, harita kutusunun üzerinde ise *D. W. Shimoda* yazıyordu. Aletler kutusundan yeni çıkarılmış özgün 1928 uçuş aletleriydi. Cilalı meşe tahtasından kontrol levyesi ve dümen kolu; gaz kolu, solda ateşleme düğmesi. Bu erken ateşleme düğmeleri artık en iyi şekilde restore edilmiş antikalarda bile pek görülüyordu. Ne bir çizik, ne branda üzerinde bir yama, ne motor kapağından sızmış bir yağ izi. Kokpitin zemininde bir tek ot parçası bile yoktu, sanki uçağı hiç uçmamış da yarım yüzyıllık bir zaman kaymasıyla birden orada bitivermiş gibi. Ensemde soğuk bir ürperti hissettim.

Uçağın öte yanından, "Ne kadardır yolcu taşıyorsun?" diye seslendim.

"Bir ay kadar oldu, beş hafta."

Yalan söylüyordu. Çayırılarda beş hafta geçirdikten soma kim olursan ol, uçak pislenir ve yağlanırdı, ne yaparsan yap kokpitin içi ot dolardı. Ama bu uçakta... ön camda yağ yoktu, kanatların uçlarında ve kuyrukta yapışmış kalmış ot parçaları yoktu, pervaneye çarpıp ölen tek böcek yoktu. Illinois yazlarında uçup da bunların olmaması

mümkün değildir. Travel Air'ı beş dakika kadar daha inceledikten sonra dönüp kanadın altına, pilotun karşına oturdum. Korkuyor değildim, adamdan hâlâ hoşlanıyordum, ama ortada bir aksilik vardı.

"Bana neden gerçeği söylemiyorsun?"

"Sana gerçeği söyledim, Richard," dedi. Benim de uçağımın üzerinde adım yazılıdır.

"Bir insan bir Travel Air'da bir ay yolcu taşırsa uçakta yağ lekesi olur, dostum. Biraz toz olur. Brandada bir yama da mı olmaz? Ve Tanrı aşkına, yerde ot olmaz mı?"

Sakin sakın gülümsedi. "Senin bilmediğin bazı şeyler var."

O anda başka bir gezegenden gelmiş bir yabancıydı. Söylediklerine inanıyordum, ama o yaz gününde çayırların ortasında duran o mücevherden farksız uçağını açıklayamıyordum.

"Doğru. Ama bir gün hepsini bileceğim. Ve o zaman uçmaya ihtiyacım olmayacağı için uçağımı sana verebilirim, Donald."

Yüzüme ilgiyle baktı, kara kaşları havalandı. "Sahi mr? Anlat bakalım."

Çok sevinmiştim. Biri kuramımı dinlemek istiyordu!

"İnsanlar uzun süre uçamadılar, bence bunun mümkün olmadığına inanmadıklarından değildi bu, bu yüzden de aerodinamiğin o ilk küçük ilkesini öğrenemediler. Ben başka bir ilke olduğuna inanmak isterim: uçmak için uçağa ihtiyacımız olmadığına ya da duvarlardan geçmek veya gezegenlere gitmek için. Biz bunu her yerde, makine-miz olmadan öğrenebiliriz. Eğer istersek."

Ciddi bir şekilde hafifçe gülümsedi, başını bir kere salladı. "Ve sen de öğrenmek istediğini çayırlardan bir seferi üç dolara adam uçurarak öğreneceğini sanıyorsun."

"Öğrendiğim önemli tek şey kendi başıma öğrendiklerim, istediğimi yapıyor olmam. Yoktur ama, yeryüzünde bana bilmek istediğimi uçağımın ve gökyüzünün öğreteceğinden daha çok öğretecek biri olsa bir an bile durmam, o adamı bulmak için uçar giderim. Ya da o kadını."

Kara gözleri bana dikilmişti. "Eğer bu işi gerçekten öğrenmek istiyorsan buna yöneltildiğine inanmıyor musun?"

"Evet, yöneltiyorum. Herkes de öyle değil mi? Beni hep birinin gözetliyor olduğunu hissetmişimdir."

"Ve sana yardımcı olacak bir öğretmene götürüleceğini düşünüyorsun."

"Eğer o öğretmen ben değilsem, evet."

"Belki de bu işler böyle olur," dedi.

• *

Modern, yeni bir kamyonet ardında kahverengi bir toz bulutu kaldırarak yoldan bize doğru geliyordu. Çayırın kenarında durdu. Kapı açıldı, yaşlı bir adamla on yaşlannda bir kız indiler. Hava öylesine durgundu ki, toz bulutu havada öylece kalmıştı.

"Parayla insanı havada gezdiriyormuşsunuz, öyle mi?" dedi adam.

Çayır Donald Shimoda'nın bulduğu bir yerdi; sesimi çıkarmadım.

"Evet, efendim," dedi sevinçli bir sesle. "Uçmak istiyorsunuz galiba?"

"Eğer uçarsam yukarda bana takla attıracak mısın?" Adamın gözleri parlıyor, o köylü konuşması ardında kendisini tanıyıp tanıyamayacağımızı merak ediyordu.

"İsterseniz yaparım, istemezseniz yapmam."

"Ve bunun için de bir servet istersiniz herhalde."

"Havada on dakika uçmak için üç dolar, efendim. Bu da dakikası otuz üç ve üçte bir sente gelir. Ve çok kimse bana buna değer olduğunu söylemiştir."

Orada hiçbir şey yapmadan durup adamın iş kapmaya çalışmasını dinlemek garip bir seyirci duygusuyla dolduruyordu içimi. Sözlerinden hoşlanmıştım, hep alttan alıyordu. Ben kendi satış yöntemi-me o kadar alışmıştım ki (*"Yukarısının on derece daha serin olduğunu garanti ederim, dostlarım! Sadece kuşlarla meleklerin uçtukları yerlere gelin! Hepsi de sadece üç dolara, cebinizden ya da cüzdanınızdan çıkaracağınız bir düzine çeyrek sadece..."*) bir başkasının da aynı şeyi yapabileceğini unutmuştum.

Tek başına uçmanın da insanları uçmaya ikna etmenin de bir gerginliği vardır. Buna alışkındım ama gerginlik hâlâ oradaydı işte: insanları alıp havada dolaştırmazsam yemek yiyemezdim. Şimdi akşam yemeği için bu konuşmanın sonuna bağlı olmadığım şu anda bir kere için olsa bile gevşeyerek arkama yaslanıp seyre koyuldum.

Kız da biraz geride durmuş bakıyordu. Sarışın, kahverengi gözlü, ciddi yüzlüydü, büyükbabası geldiği için oradaydı o da. Uçmak istemiyordu.

Çoğunlukla bunun tam aksi olur, hevesli çocuklar ve ihtiyatlı büyükler, ancak insan geçimini bundan sağlıyorsa bu şeyleri uzaktan hisseder ve ben de bütün yaz boyu beklesek bile kızın bizimle uçmayacağını biliyordum.

Adam, "Siz beylerden hanginiz...?" dedi.

Shimoda kendisine bir bardak su doldurdu. "Sizi Richard uçuracak. Ben öğle tatilindeyim. Eğer beklemek istemezseniz yani."

"Ben uçmaya hazırım. Çiftliğimin üzerinde uçabilir miyiz?"

"Elbette," dedim. "Siz ne tarafa gitmek istediğinizi gösterin, yeter." Fleet'in ön kokpitinden uyku tulumumu, alet çantamı ve kap kaçağımı çıkarıp yere indirdim, adamın yolcu koltuğuna oturmasına yardım edip kemeri bağladım. Sonra arka kokpite geçip kendi kemerimi bağladım.

"Pervaneyi bir çevirir misin, Don?"

"Elbette." Elindeki bardakla gelip pervanenin yanında durdu. "Nasıl istiyorsun?"

"Motor sıcak ve frenler çekilmiş. Ağır ağır çek. İttiğin anda dönecektir."

Fleet'in pervanesini biri çevirdiğinde, her nedense hep hızlı çevirir ve karmaşık bir sürü nedenle motor çalışmaz. Ama bu adam sanki ezelden beri aynı şeyi yaparmış gibi pervaneyi çok yavaş çevirdi. Germe yayı yerinden çıktı, silindirlerde bujiler ateşlendi ve bizim yaşlı motor kolaycacık çalıştı. Adam uçağına döndü, yere oturup kızla konuşmaya başladı.

Bir beygircü patlayışı ve uçuşan otlar arasında Fleet havalandı, yüz fite çıktık (motor bozulursa şu anda mısırların arasına ine-

riz), beş yüz fit (şimdi dönüp çimenliğe ineriz... şimdi de ineklerin otlağı üzerindeyiz), sekiz yüz fite gelip düzelince adamın güneybatıyı gösteren parmağı doğrultusunda uçmaya başladık.

Üç dakika soma bir çiftliğin çevresinde dönüyorduk, korlaşmış kömür rengi ambarlar, bir nane rengi deniz ortasında fildişinden bir ev. Arkada bir bostan: tatlı mısır ve kıvırcık salata ve domatesler büyüyor.

Ön kokpitteki adam eğilip kanatlar arasında çerçevenmiş olan eve baktı.

Aşağı verandada mavi elbisesi üzerinde beyaz bir önlük olan bir kadın belirdi, el sallamaya başladı. Adam da elini salladı. Daha sonra birbirlerini aralarındaki göğe rağmen ne kadar iyi gördüklerini konuşacaklardı.

Adam sonunda dönüp bu kadar yeter, teşekkür ederim der gibi bana baktı; artık geri dönebilirdik.

İnsanlara uçan biri olduğunu bildirmek için Ferris çevresinde geniş bir daire çizdim ve bu işin nerede yapıldığını göstermek için de çimenliğin üzerinde döne döne alçaldım. Ben inmek üzere mısırların üzerinde yan yattığım sırada Travel Air havalandı ve bizim az önce ayrıldığımız çiftliğe doğru döndü.

Bir zamanlar beş uçaklık bir şirkette çalışırdım ve bir an için o kalabalık duygusunu bir daha yaşadım... uçaklardan biri yolcularla havalanırken bir diğeri yere konuyor. Yere hafif bir sarsıntıyla konduk, çimenler üzerinde ta yola kadar yuvarlandık.

Motor durdu, adam emniyet kemerini çözdü, aşağı inmesine yardım ettim. Tulumunun cebinden cüzdanını çıkartıp dolarıan sayarken başını sallıyordu.

"Çok esaslı bir uçuştı, evlat."

"Öyle. Sattığımız mal çok iyidir."

"Asıl satıcı olan senin arkadaşın!"

"Ya?"

"Hem de nasıl. İddiaya girerim o şeytana kül bile satabilir, değil mi ama?"

"Bunu da nereden çıkardınız?"

"Kızdan elbette. Torunum Sarah'a uçak yolculuğu, ha!" Konuşurken Travel Air'a bakıyordu: havada gümüş bir nokta, çiftliğin çevresinde dolanıyor. Sakin bir insan gibi konuşuyordu, sanki bahçedeki kurumuş ağaç aniden çiçeğe durmuş ve olgun elmalar vermiş gibi.

"O kız doğduğu günden beri yüksek yerlerden korkar. Ciyak ciyak bağırır. Ödö patlar. Çıplak elini arı kovanına sokmayı ağaca tırmanmaya tercih eder neredeyse. Samanlıkta merdivene tırmanmaz, avluyu sel bassa bile. Makinelere gelince tam bir ustadır, hayvanlara da pek fena bakmaz, ama yüksekliğe gelince orada dur işte. Ve şimdi de havada."

Hem bundan hem de başka zamanlardan söz etmeye başladı sonra. Yıllar önce Galesburg ve Monmouth'tan bizim gibi gezgin pilotlar gelirmiş ama onlar bin türlü tehlikeli oyunlar yaparlarmış.

Uzaklardaki Travel Air'ın büyüdüğünü, yüksekliklerden korkan bir kızla asla yapmayacağım kadar dik bir dönüşle başakların ve çitin üzerinden kayıp seyrederken insanın gözlerini kamaştıran uç nokta inişiyile yere konduğunu gördüm. Donald Shimoda epey uzun süredir uçuyor olmalıydı bir Travel Air'i öyle indirebilmek için.

Uçak daha fazla bir güç gerektirmeyerek yuvarlanıp yanımızda durdu, pervane dönüşünü yavaşlattı, sonra o da sessizce durdu. Yakından baktım. Üzerine yapışmış böcek yoktu. O sekiz fitlik pervane çarpıp ölen bir tek sinek olmamıştı.

Hemen yardıma koştum, kızın emniyet kemerini çözdüm, ön kokpitin küçük kapısını açıp kıza ayağını kanat bezini delmemesi için nereye koyacağını gösterdim.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordum.

Benim konuştuğumu fark etmedi bile.

"Büyükbaba, hiç korkmadım! Doğru söylüyorum, bir kere bile korkmadım! Ev küçük bir oyuncak gibi görünüyordu, annem bana el salladı. Don benim eskiden bir kere düşüp öldüğümü ve ondan korktuğumu, bir daha korkmama gerek olmadığını söyledi! Ben pilot olacağım, büyükbaba. Bir uçağım olacak, motorunu hep ben tamir edeceğim ve her yere gidip insanları uçağımda uçuracağım! Bunu yapabilir miyim, ha?"

Shimoda adama gülümseyip omuzlarını silkti.

"Eh, onu annenle konuşursun. Artık eve dönme zamanımız geldi."

İkisi de bize teşekkür ettiler, biri kamyonete yürürken diğeri koşuyordu, ikisi de çayırdaki ve havada olan şeyle değişmişlerdi.

İki otomobil geldi, sonra bir tane daha geldi ve öğle üzeri Ferris'i havadan görmek isteyen insanların hücumuna uğradık. O gün on iki on üç kere havalandık ve ben ondan sonra Fleet'e benzin almak için kasabadaki benzinciye gittim. Daha sonra birkaç kişi daha geldi, ardından yine gelenler oldu ve güneş batana kadar arka arkaya uçtuk durduk.

Bir yerde bir tabelada *Nüfus 200* yazıyordu ve karanlık basarken ben bütün kasabalıyla birkaç da yabancıyı uçurduğumuzdan emin dim.

O uçuş acelesi içinde Sarah'yı ve Don'un kendisine söylediklerini sormayı unuttum. Ölüm hakkındaki o şeyi uydurmuş muydu yoksa gerçek olduğuna mı inanıyordu? Arada sırada da yolcuları inip binerken uçağına bakıyordum. Üzerinde tek bir iz, tek bir yağ lekesi yoktu ve benim iki saatte bir ön camımı silmemi gerektiren böceklerden bir tekine bile çarpmadığı anlaşıyordu.

İşi bıraktığımızda gökyüzünde pek az ışık kalmıştı. Kuru mısır koçanlarını tenekemin içine doldurup üstüne kömür yerleştirerek ateş yaktığımda ortalık tümüyle kararmıştı ve alevler yakınımda park etmiş duran uçaklardan ve çevremizdeki altın renkli başaklardan yansıyor du.

Erzak kutuma baktım. "Çorba, yahni ya da makarna var," dedim. "Veya armut ve şeftali. Biraz sıcak şeftali ister misin?"

"Fark etmez," dedi. "Olsa da olur olmasa da."

"Acıkmadın mı? Çok hareketli bir gün geçirdik!"

"Bana acıkacak bir şey söylemedin ki, yahnin iyiye, peki."

İsviçre Hava Subayı Kurtuluş Bıçağımla yahni kutusunu açtım, aynı şeyi Spagetti O kutusuna da yapıp her ikisini de tencereye boşalttım.

Ceplerim para doluydu... Bu, benim için günün'en iyi saatiydi.

Paralan çıkartıp sayarken düzeltme zahmetine bile girmedim. Kafadan hesap ettiğimde 147 dolar buldum ki, öyle kafadan hesap yapmak pek bana göre bir iş değildir.

"Bu da... bu da... dört., kaldı iki., kırk dokuz uçuş eder! Don, ben ve Fleet yüz dolarlık rekoru kırdık! Sen de en az iki yüz dolar toplamış olmalısın... Her zaman iki kişi mi alırsın?"

"Çoğunlukla," dedi.

"Aradığın bu öğretmen," dedi sonra.

"Ben öğretmen falan aramıyorum. Para sayıyorum! Bir hafta böyle devam edersem soğuklar başladığında bir hafta ense yapabilirim!"

Bana bakıp gülümsedi. "Paranın içinde yüzmen bitince benim yahniyi verir misin?"

Kalabalıklar, insan toplulukları, bir insan seli, ortalarında durmakta olan bir tek adama doğru akıyordu. İnsanlar soma adamı boğacak bir okyanusa dönüştüler, ama boğulmak yerine ısıklıklar çalarak okyanusun üzerinde yürüdü adam ve gözden kayboldu. Su okyanusu bir çimen okyanusuna dönüştü. Beyaz ve altın sarısı bir Travel Air 400 çimenlerin üzerine kondu, pilot kokpitten inip bez bir yafta açtı: UÇUN -3 DOLAR- UÇUN.

Gördüğüm rüyadan uyandığımda saat sabahın üçüydü ve rüyamı hatırlıyor, her nedense mutluluk duyuyordum. Gözlerimi açınca ay ışığında Fleet'in yanında duran kocaman Travel Air'ı gördüm. Shimoda kendisine ilk rastladığım zaman olduğu gibi şiltesinin üzerinde oturuyordu, sırtını uçağının sol tekerleğine yaslamıştı. Aslında onu açık seçik görüyor değildim, sadece orada olduğunu biliyordum.

Karanlıkta hafif bir sesle, "Hey, Richard," dedi. "Bu sana neler olup bittiğini anlatıyor mu?"

"Ne bana neyin olup bittiğini anlatıyor mu?" dedim uyuklu bir sesle. Hâlâ hatırlıyordum ve onun uyanık olmasına şaşmak aklıma gelmemişti.

"Rüyayı. O adam, kalabalıklar ve uçak," dedi sabırla. "Beni merak ediyordun ve şimdi de öğrendin, tamam mı? Haberler vardı: Tamiirci Mesih demeye başladıkları Donald Shimoda bir gün yirmi beş bin görgü tanığının önünde kayboluverdi."

Bunu hatırlıyordum, küçük bir Ohio gazetesinde görmüştüm, o da baş sayfada olduğu için.

"Donald Shimoda mı?"

"Hizmetinizde," dedi. "Artık bildiğine göre beni merak etmene gerek yok. Şimdi uykuna dön bakalım."

Uyuyakalmadan önce uzun uzun düşündüm bunu.

*

"İzin var mı... Yani hiç sanmıyordum... Sen Mesih'sin ve dünyayı kurtarmak için geldin değil mi? Böyle bir iş yapmak... Ben Mesih'in öylç anahtarlarını atıp istifa edebileceğini bilmiyordum." Fleet'in motor kapağı üzerinde oturduğum yerden bu garip arkadaşşıma baktım. "Bana on altılık anahtarı atar mısın lütfen, Don?"

Don alet çantasında anahtarı bulup bana attı. O sabah attığı bütün diğer aletler gibi bu da havada yavaşladı ve ağırlıksız bir halde elimin bir karış ötesinde durdu. Ama elimi sürdüğüm zaman yine ağırlaşıyor, sıradan bir krom vanadyum madeninden bir uçak somun anahtarı oluyordu. Eh, pek sıradan diyemeyiz ya. Ucuz bir sekizlik anahtar elimde kırıldığından beri en iyi aletleri alırım... bu elimdeki de şimdi her tamircinin sıradan anahtar olmadığını bildiği bir Snap-On'du. Fiyatına bakarsanız altından yapıldığını sanırdınız, ama ne yaparsanız yapın kırılmayacağını da bilirdiniz.

"Elbette işi bırakabilirsin! Yapmak konusunda fikrini değiştirmişsen her işten ayrılabilirsin. İstersen soluk almaktan bile vazgeçebilirsin." Kendini eğlendirmek için bir Phillips tornavidasını da uçurdu havada. "Ben de Mesihliği bıraktım, eğer biraz kendimi savunuyormuşum gibi geliyorsa hâlâ kendimi savunuyor olduğumdandır. Nefret ettiğim halde işe devam etmekten daha iyi. İyi bir mesih hiçbir şeyden nefret etmez ve istediği yolda yürümekte özgürdür. Hepimiz Tanrı'nın çocuklarıyız, ya da Olan'ın çocuklarıyız, veya Zihnin fikirleriyiz ya da nasıl söylemek isterse oyuz işte."

Kinner motorunun silindir kapağı cıvatarını sıkıştırıyordum. Bu yaşlı B-5 esaslı bir güç kaynağıydı ama yüz küsur saatlik uçuştan sonra somunlar gevşemek eğilimindeydiler ve onlardan önce davranmak akıllıca bir davranış olurdu. Anahtarı geçirdiğim birincisi-

nin hafifçe sıkılabildiğini görünce yeni müşterilerle uçmadan önce bu sabah hepsini kontrol etme akıllılığını gösterdiğim için pek memnun oldum.

"Don, anlıyorum ama Mesihlik bana diğer işlerden farklı olmamış gibi geliyor, biliyor musun? Geçimini sağlamak için çivi çakmaya dönen bir İsa? Kulağa bir garip geliyor işte."

Benim görüşümü anlamaya çalışarak düşündü. "Ne demek istediğini pek anlayamıyorum. Garip olan şey kendisine ilk kez Kurtarıcı demeye başladıklarında işi bırakmamış olması. O kötü haberi duyar duymaz işten el çekeceği yerde mantığı denedi: 'Tamam, ben Tanrı'nın oğluyum, ama hepimiz öyleyiz; ben kurtarıcıyım, ama siz de öylesiniz! Benim yaptıklarımı sizler de yapabilirsiniz!' Akli başında olan herkes anlar bunu."

Motor kapağının üstü sıcaktı ama ben pek çalışmak istemiyordum. Bir şeyi ne kadar çok bitirmek istersem ona iş demekten o kadar vazgeçerim. Silindirlerin motorun üstünden uçup gitmelerini önlediğimi bilmek beni tatmin ediyordu.

"Bir başka anahtar istiyorsun diyelim."

"Başka anahtar istemiyorum. Ve Shimoda, senin bu hilelerini orta derecede gelişmiş bir insanın partilerde yaptığı hileler olarak düşünecek kadar ruhen ilerlemiş biriyim. Belki de hipnotizmacılığa başlıyorsundur."

"Hipnotizma mı! Amma da yaptın, ha. Ama Mesih'ten daha iyi bir hipnotizmacı. Ne sıkıcı bir iş! Bunun sıkıcı olacağını neden bilemedim ki?"

"Bildin," dedim bilgece bir tavırla. O sadece güldü.

"İşi bırakmanın pek kolay olmayacağını hiç düşündün mü, Don? Normal bir insanın yaşamına kolayca alışamayacağını hiç düşündün mü?"

Buna gülmedi. "Haklısın," diyerek parmaklarını kara saçlarının arasına soktu. "Bir yerde bir iki günden fazla kaldığım takdirde insanlar bendekeki garipliği seziyorlardı. Koluma dokununca ölüme mahkûm olduğun kanserin iyileşiveriyordu ve bir hafta geçmeden kendimi yine kalabalığın ortasında buluyordum. Bu uçak sayesinde

bir yerde fazla kalmıyorum işte, insanlar nereden gelip nereye gittiğimi de bilmedikleri için bu da işime geliyor."

"Sandığından daha güç günler geçireceksin, Don."

"Öyle mi?"

"Evet. Zamanımızda maddiden maneviye doğru bir hareket var... Biraz yavaş da olsa yine de epey büyük bir hareket. Dünyanın seni rahat bırakacağım sanmıyorum."

"İstedikleri beh değilim ki! Onlar mucizeleri istiyorlar! Ve onları da bir başkasına öğretebilirim; o Mesih olsun. Ona bunun sıkıcı bir iş olduğunu söyleyecek değilim. Ayrıca, ***Kendisinden kaçılmayacak kadar büyük bir sorun yoktur.*** "

Motorun üzerinden yere inip üç ve dört numaralı silindirlerin somunlarını sıkıştırmaya başladım. Hepsi gevşememişti ama gevşeyenler de vardı. "Köpek Snoopy'nin sözlerini tekrarladın galiba?" dedim.

"Gerçeği nerede bulursam tekrar ederim, sen hiç merak etme."

"Kaçamazsın, Don. Ya şimdi sana tapmaya başlarsam? Ya motorumu onarmaktan bıkip da sana onu benim için düzelt diye yalvarsam? Bak, havada uçmayı öğretilsen sana şu andan başlayarak güneş batana kadar kazanacağım her kuruşu veririm. Bunu yapmazsan o zaman sana dua etmeye başlamam gerektiğini anlarım: Ey Yükümü Hafifletmek İçin Gönderilmiş Kutsal Varlık."

Bana bakıp gülümsedi sadece. Kaçamayacağını anladığına hâlâ inanamıyorum. Onun anlamadığını ben nasıl bilebiliyordum peki?

"Hint filmlerindeki her şey oldu mu? Sokakları dolduran kalabalıklar, sana dokunan milyarlarca el, çiçekler ve tütsü, konuştuğun zaman üzerinde durman için gümüş kumaş döşenmiş altın platformlar falan?"

"Hayır. İşi istemeden önce bile onlara katlanabileceğimi sanmıyordum. O yüzden Birleşik Devletler'i seçtim ve çevremde sadece kalabalıklar oldu."

Hatırlamak ona acı veriyordu ve konuyu açtığım için pişmanlık duyuyordum.

Çimenlere oturup beni delip geçen bakışlarla konuşmaya başla-

dı. "Tanrı aşkına, eğer özgürlüğü ve mutluluğu bu kadar çok istiyorsanız, bunların sizin dışınızda olduğunuzu anlayamıyor musunuz, demek istiyordum onlara. Ona sahip olduğunuzu söyleyin ve sahip olun! Sanki sizinmiş gibi davranın, sizin olsun! Richard, bunun neresi güç? Ama çoğu sesimi bile duymadı. Mucizeler-otomobil yarışına kaza görmek için gider gibi bana da mucize görmeye geldiler. İlk başta insanda düş kırıklığı yaratır bu, soma da sıkıcı olur. Öteki mesihlerin buna nasıl katlandıkları hakkında hiçbir fikrim yok doğrusu."

"Konuyu böyle ortaya koyduğunda büyüünden çok şey kaybediyor," dedim. Sonuncu somunu da sıkıştırıp aletleri kaldırdım. "Bugün nereye gidiyoruz?"

Benim kokpitime yaklaştı, ön camdaki böcekleri sileceği yerde elini üzerinden geçirdi ve parçalanmış yaratıklar canlanıp uçtular. Kendi ön camının hiç temizlenmeye ihtiyacı yoktu tabii ve artık motorunun da bakıma ihtiyacı olmadığını anlamıştım.

"Bilmiyorum," dedi. "Nereye gideceğimizi bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun? Her şeyin geçmişini ve geleceğini bilirsin sen. Nereye gideceğimizi de çok iyi biliyorsun!"

İçini çekti. "Öyle. Ama onu düşünmemeye çalışıyorum."

Silindirler üzerinde çalışırken bir ara, bu adamın yanında kalırsam hiçbir sorunum kalmaz, kötü bir şey olmaz ve her şey iyi olur, diye düşündüm. Ama, 'Onu düşünmemeye çalışıyorum,' deyince bu dünyaya gönderilmiş öteki mesihlerin başlarına gelenleri hatırladım. Sağduyum bana kalkıştan soma güneye yönelmemi ve bu adamdan mümkün olduğunca uzaklaşmamı söylüyordu. Ama dediğim gibi böyle birler gibi tek başına uçmak çok yalnızlık veren bir şeydir, onu bulduğuma seviniyordum, bir kanat çubuğunu dikey denge çubuğundan ayırt edebilecek biriyle sadece konuşmak için olsa bile.

" • ^ ü t ü n bunları nereden öğreniyorsun, Don? O kadar çok şey
* biliyorsun ki. Ya da ben öyle sanıyorum. Hayır hayır, çok
-Mi^şey biliyorsun. Hepsini uygulamayla mı elde ediyorsun?
Usta olmak için bir eğitimden geçmiyor musun?"

"Sana okuman için bir kitap veriyorlar."

Yeni yıkanmış ipekli eşarbımı kanatlar arasındaki tellere asıp
yüzüne baktım. "Kitap mı?"

"Kurtarıcının Rehberi. Ustalar için bir tür İncil'dir. Eğer merak
ediyorsan buralarda bir tane olacaktı."

"Elbette! Yani bayağı bir kitap ve sana...?"

Travel Air'ın baş dayayacak yeri arkasındaki bagaj bölümünü araş-
tırıp süet gibi bir şeyle ciltlenmişe benzeyen küçük bir kitap çıkardı.

Üzerinde siyah harflerle şöyle yazıyordu:

Mestim 'Etü ÇtaSı

dişmiş Ruhlar için

Uyarılar.

"Kurtarıcının Rehberi de ne demek? Burada **Mesihin El Kitabı**
yazıyor."

"Oyle bir şey işte." Sanki gitme zamanı geliyormuş gibi uçağında öteberisini toplamaya koyuldu.

Bir özdeyişler ve kısacık paragraflar koleksiyonu olan kitabı şöyle bir karıştırdım.

*(Bakış açısı -
'Kukan ya da 'Kaybet
15u sayfayı açmışsan
çevrende olup bitenlerin
gerçekolmadığını unutuyorsun demedir.*

(Bunu bir düşün.

*üzere den geldiğini düşün,
nereye gittiğini ve içim düştüğün bu
pişığı neden yarattığını.*

üÇorkımç bir dâimle öleceksin, unutma.

*İyi bir eğitimidir bu ve gerçekleri
aklından çıkarmazsan
bundan daha çokfceyif alacafesm.*

*Ölümünü ciddiyetle kabul et ama.
İdama giderken gülmek^daha az gelişmiş
canlı/arca pek^anlaşılmaz ve onlar sana
çüdümtş diyeceklerdir.*

"Bu görüş açını kaybetmek konusunu okudun mu, Don?"

"Hayır."

"Korkunç bir ölümle öleceğini yazıyor."

"İlle de öyle olması gerekmez. Duruma bağlıdır, bir de işleri nasıl düzenleyeceğine."

"Korkunç bir ölümle ölecek misin?"

"Bilmiyorum. Artık işi bıraktığıma göre bunun fazla bir anlamı

yok, değil mi? Sakin bir göğe yükseliş yeterli olur. Birkaç haftaya kadar karar vereceğim, yapmak için geldiğim işi bitirince."

Zaman zaman yaptığı gibi benimle alay ettiğini tahmin ettim. Birkaç hafta konusunda ciddi olduğunu o zaman bilemiyordum. Yine kitaba döndüm; gerçekten de bir ustanın ihtiyaç duyacağı bilgileri içeriyordu.

*Öğrenmek ^
zaten bddiğini
fark\etmelçtir.
^apmakjonu bildiğini
göstermektir*

*Oğretmekjbaşkalarına
senin kadar iyi büa ^i ^lermi hatırlatmaktır.
^Hepiniz öğrenensiniz, yapansınız,
öğretensiniz.*

*9~ierhangi bir yaşamda
tek ^yükümüüfüğünüz
kendinize karşı dürüst otmalçtır.
(Başkfstna ya da başka bir şeye dürüst olmak_
sadece imkânsız değil, aynı zamanda
sahte bir mesihin belirtisidir.*

*Tn basit sorular
en derin olanlardır.
9\jerede doğdun? Tvin nerede?
üzereye gidiyorsun?
9^[e yapıyorsun?*

*!Arada şuada
bunları düşün ve
yanıtlarının nasıl
değiştiğini gör.
EÂİ iyi
öğrettiğin şey
en çok_öğrenmen gereken
şeydir.*

Shimoda sanki benimle konuşmak istiyormuş gibi, "Çok sessizsin, Richard," dedi.

"Öyle," diyerek okumaya devam ettim. Bu kitap sadece ustalar içinse elimden bırakmak istemiyordum.

*^aptymya da söylediğin
bir şey dünyada yayınlanırsa
ve yayınlanan şeyler gerçek
değilse
yaptığından ve söylediğinden
asla utanma.*

*(Dostların seni tanıştığın
dakikada
tanışların bin y Uda
tanıyacaklarından
daha iyi tanırırlar.*

*Sorumluluklardan kaçmanın
en iyi yolu,
"Benim sorumluluğum
var," demektir.*

Kitapta garip bir şey fark etmiştim.

"Sayfalar numaralı değil, Don," dedim.

"Öyle," dedi. "Rastgele açarsın ve en çok ihtiyacın olan şey karşına çıkar."

"Tılsımlı bir kitap!"

"Hayır. Her kitapla aynı şeyi yapabilirsin. Eğer dikkatle okursan eski bir gazeteyle bile yapabilirsin. Bunu hiç yapmadın mı? Aklında , bir sorunu düşünüp sonra el altındaki ilk kitabı açıp sana söylediklerini okumadın mı?"

"Hayır."

"Eh, bir ara dene öyleyse."

Denedim. Gözlerimi kapattım, bu garip insanın yanında daha fazla kalmaya devam edersem bana neler olacağını merak ettim. Yanında olmak eğlenceliydi, ama çok geçmeden ona olacakların hiç de eğlenceli olmayacağı duygusunu üstümden atamıyordum ve o şey olduğu zaman da yakınlarında olmak istemiyordum. Bunu düşünerek gözlerim hâlâ kapalı olduğu halde kitabı açtım, sonra gözlerimi açıp okudum.

*^aşadğın sürece
içindeki o öğrenen yaratıp
o gerçek \benhğın oían
o şakacı manevi yaratık,
tarafından yöneltirdisin.*

*Oías ı geleceklere başmı
çevirme
onlardan öğrenecek bir şeyin
oimadğtndan emin olmadan.*

*fikrini değıştirmekte
ve farklı birgelecekya da
farklı birgeçmiş
seçmekte her zaman
özgürsün.*

Farklı bir geçmiş seçmek mi? Sözcük anlamında mı yoksa mecazi anlamda mı?.. Ne demekti bu?.. "Kafam karıştı sanırım, Don. Bunları nasıl öğrenebileceğimi bilemiyorum."

"Uygulayarak. Biraz kuram ve pek çok uygulama. Bir buçuk hafta falan sürer."

"Bir buçuk hafta."

"Evet. Bütün yanıtları bildiğine inan ve bütün yanıtları bilecek-
sin. Usta olduğuna inan, ustasın demektir."

"Ben usta olmak istediğimi hiç söylemedim ki."

"Doğru," dedi. "Söylemedin."

Ama el kitabını ben alıkoydum ve o da hiç geri istemedi.

Ortabatı'nın çiftçilerinin refaha kavuşmak için iyi toprağa ihtiyaçları vardır. Tıpkı göçebe pilotlar gibi. Pilotlar da müşterilerine yakın olmak zorundadırlar. Kasabaya yakın çayırlar, veya biçilmiş tarlalar bulmalıdırlar; çevrede uçaklarının bez kısımlarını yiyecek inekler olmamalıdır; arazi arabaların durabilecekleri bir yolun yanında olmalıdır, halkın girebilmesi için çitin arasında bir kapı olmalıdır; uçağın yönünü belirlemesi için evlerin üstünde alçaktan uçmasını gerektirmeyecek çizgiler olmalıdır tarlada, sonra toprak uçağın saatte 50 mil hızla gittiğinde parça parça olmasını önleyecek kadar düzgünce olmalıdır; yazın sıcak ve sakın günlerinde güvenlikle konup kalkabileceği kadar uzun olmalıdır ve sahibinden o bir günlük uçuş için izin alınmalıdır.

Cumartesi sabahı mesihle birlikte bin fit altımızda toprağın yeşili ve sarısı akıp giderken kuzeye doğru uçuşumuzda bunları düşünüyordum. Donald Shimoda'nın Travel Air'ı sağ kanadımın ötesinde gü-rültüyle uçarken, aynayı andıran boyası her yanından güneş ışınlarını yansıtmaktaydı. Şahane bir uçak, diye düşündüm, ama aslında böyle sıkıntılı günlerde yolcu taşımak için çok büyük. Bir kerede iki yolcu alıyordu ama bir Fleet'in iki katı ağırlığındaydı ve kalkıp inmek için daha uzun alanı gerektirirdi. Bir zamanlar benim de bir Travel Air'ım vardı ama sonunda bir kasaba yakınlarında bulacağımız boyda küçük arazilere kolaylıkla inebilen Fleet'le değiştirmiştım. Ben Fleet'le 500 fitlik bir alana inip kalkarken, Travel Air 1000, 1300 fitlik uzunluk

isterdi. Bu adama bağlanırsan onun uçağının sınırlarına bağlı kalırsın, diye düşündüm.

Tam bunu düşünürken altımızdan geçen kasabamn hemen kıyısında küçük bir otlak gördüm. Bu 1320 fitlik standart bir tarlanın ikiye bölünmüşüydü ve bir parçası bir beysbol alanı olarak kasabaya satılmıştı.

Shimoda'nın uçağının oraya inemeyeceğini bilerek uçağımı sol kanadı üzerine yatırdım, gazı boşa aldım ve gökten düşen bir kasa gibi top sahasına doğru inişe geçtim. Sahamn sol çitinin hemen kenarındaki çimenliğe kondum ve önümde epey bir mesafe bırakarak durdum. İyi yönetilen bir Fleet'in neler yapabileceğini göstermek, biraz da gösteriş yapmak istiyordum.

Gaz levyesine hafifçe dokunup tekrar kalkış için döndüm, ama o anda da Travel Air'ın inmek üzere olduğunu gördüm. Kuyruk aşağıda, sağ kanat yukarda, bir süpürge sığına konmak üzere olan bir akbaba kadar zarifti.

O kadar alçakta ve o kadar yavaş ki, ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Bir kazaya tanık olmak üzereydim. Bir Travel Air'ı inmek için en az 60 milde tutmak zorundasınız, 50 milin altında uçamayan bir uçağı ondan aşağı bir hızla indirmek isterseniz yere çakılmak işten bile değildir. Ama bu altın şansı ve kar beyazı çift kanatlı uçak havada duruyordu. Yani demek istediğim durmuyordu ama 30 milden fazla hızla da uçmuyordu ve 50 milde yere çakılan o uçak bir iç çekişi gibi üç nokta iniş yapıverdi. Üstelik benim Fleet'i indirmek için kullandığım mesafenin dörtte üçünü falan kullanmıştı.

O yanıma kadar gelip de motorunu kapatırken ben kokpitte öylece oturup kendisine baktım. Hâlâ yüzüne aptal aptal bakarak motorumu kapattığımda, "Güzel bir yer bulmuşsun," dedi. "Kasabanın hemen yanında, değil mi?"

İlk müşterilerimiz, bir Honda motosikleti üzerinde iki delikanlı neler olduğunu görmek için gelmişlerdi bile.

Kulaklarım hâlâ motor gürültüsüyle çınlarken, "Kasabaya yakın da ne demek?" diye bağırdım.

"Eh, sadece yarım parsel uzaktayız."

"Onu demiyorum! O İNİŞ NEYDİ ÖYLE? Hem de Travel Air'la? Buraya nasıl indin?"

Göz kırptı. "Sihir!"

"Hayır, Don... Ciddi söylüyorum! Nasıl indiğini gördüm!"

Dehşet içinde olduğumu ve epey de korktuğumu görebiliyordu.

"Richard, havada uçan anahtarların, hastalıkları iyi etmenin, suyu şaraba dönüştürmenin ve Travel Air'lan otuz metrelik tarlalara indirmenin yanıtını gerçekten bilmek istiyor musun? Bütün bu mucizelerin yanıtını bilmek istiyor musun?"

Sanki üstüme bir lazer ışığı çevirmiş gibiydi. "Buraya nasıl indiğini bilmek istiyorum..."

"Dinle!" diye seslendi aramızdaki boşluğun ötesinden. "Bu dünya. Ve içindeki her şey. **Yanılsama**, Richard! Hepsi de **yanılsama! Bunu anlıyor musun?** "Ne bir gülümseme, ne bir göz kırpması; sanki bunu çok önceden bilmediğim için aniden bana kızmış gibi.

Motosiklet onun uçağının kuyruğu önünde durdu; delikanlılar uçmak hevesinde görünüyorlardı.

Sadece, "Evet," diyebilirdim. "Yanılsamalar anlaşıldı."

Sonra delikanlılar kendilerini uçurması için ona yalvardılar ve arsanın sahibini bulup ineklerinin otlağına inip kalkmak için izin almak da bana düştü.

Travel Air'ın o günkü iniş kalkışlarını anlatmanın tek yolu onun sahte bir Travel Air'e benzediğini söylemektir. Sanki bir E-2 Cub ya da Travel Air kılığına girmiş bir helikopterdi. Benim için dokuzluk anahtarın uçmasını kabullenmek, içinde yolcusu olduğu halde saatte onun 30 mil hızla kalkışını seyretmekten daha kolaydı. Gördüğünüzde bir şeyin göz boyacılığı ile havalandığına inanmak başka şeydi mucizelere inanmak başka.

Onun öylesine ateşlilikle söylediği şeyi düşünüyordum. Yanılsamalar. Biri bunu daha önce söylemişti... Ben çocukken, sihir öğrenirken **-sihirbazlar** söylerdi bunu! Bize şöyle derlerdi: "Bakın, şimdi göreceğiniz şey mucize değildir; bu aslında sihir de değildir. Bu sadece bir etkidir, sihrin yanılsamasıdır." Sonra bir cevizden bir avize çıkarırlar ve bir fili bir tenis raketine dönüştürürlerdi.

Ani bir kavrayış patlamasıyla cebimden **Mesihin El Kitabı'm** çıkardım ve açtım. Bir sayfada sadece iki cümle vardı.

*Sana Bir yaran
olmayacakJiiT sorun diye
bk şey yoffur.*

*Sararlarına ihtiyacın
olduğu için sorunları
ararsın.*

Nedenini bilmiyorum ama bunu okumak kafamdaki karışıklığı hafifletmişti. Ezberleyene kadar tekrar tekrar okudum aynı şeyi.

Kasabanın adı Troy'du ve otlak bize Ferris'teki çayırılık kadar iyi geldi. Ancak Ferris'te belirli bir sakinlik hissetmiştim, buranın havasında ise hiç hoşlanmadığım bir gerilim vardı.

Yolcularımız için ömürlerinde bir kerelik bir serüven olan uçmak benim için o huzursuzluğun gölgesinde kalan sıradan bir olaydı. Benim serüvenim birlikte uçtuğum bu kişiyleydi. Uçağını o mümkün olmayan şekilde kullanması ve onu açıklamak için söylediği garip şeyler.

Troy halkı Travel Air'ın uçuşundaki mucizeye ben altmış yıldır öğlenleri çalmayan bir kasaba çanının çaldığını duyduğumda ne kadar şaşırırsam ancak o kadar şaşırmışlardı... Olmakta olanın mümkün olmadığını bilmiyorlardı ki.

"Teşekkür ederiz!" diyorlardı, "Siz geçiminizi böyle mi sağlarsınız... Başka yerde bir işiniz yok mu?" ya da "Neden Troy gibi küçük bir yeri seçtiniz" ve "Jerry, senin çiftliğin bir kutu kadarmış," diyorlardı.

Öğleden sonramız çok yoğun geçti. Uçmak için akın akm geliyorlardı ve çok para kazanacaktık. Yine de içimde bir ses git buradan, uzaklaş buradan diyordu. Bu sesi daha önce de duymazdan gelmiş ve hep de pişman olmuşum.

Saat üçe doğru yakıt almak için motorumu kapattım ve Skelly benzincisinden iki beşer galonluk benzinle iki kere gidip geldiğimde birden aklıma Travel Air'ın bir kere olsun yakıt ikmali yapmadığı takıldı. Shimoda Ferris'e inmeden öncesinden bu yana uçağına benzin koymamıştı ve o uçağı sekiz saattir uçurduğunu görmüştüm. Tek bir damla benzin ya da yağ ikmali yapmadan. Onun iyi bir insan olduğunu ve bana bir zarar vermeyeceğini bilmeme rağmen yine korkmaya başlamıştım. Motor devrini düşürerek, uçarken benzin hava karışımında benzini kısararak bir Travel Air'ı fazladan beş saat uçurabilirsiniz. Ama sürekli kalkıp inerek bunu sekiz saat sürdüremezsiniz.

Ben orta depomu normal benzinle doldurup motora çeyrek litre

yağ ilave ederken o sürekli uçuyordu. Uçmak için bekleyenler bir kuyruk oluşturmuştu ve o da onları düş kırıklığına uğratmak istemez gibiydi.

Bir adamla karısının uçağın ön kokpitine binmelerine yardım ederken yanına yaklaştım. Elimden geldiğince olağan ve sakin davranmaya çalışıyordum.

"Don, yakıtın ne alemue? Benzine ihtiyacın var mı?" Elimde beş galonluk bidonla kanadının önünde duruyordum.

Gözlerimin içine baktı, kaşlarını çattı, sanki soluk almak için havaya ihtiyacı olup olmadığını sormuşum gibi şaşkındı.

"Hayır," dedi. Kendimi sınıfın en arkasındaki birinci sınıf öğrencisi gibi hissettim. "Hayır, Richard, benzine ihtiyacım yok."

Buna sinirlenmiştim. Uçak motorları ve yakıt hakkında biraz bilgi sahibiydim. "Öyleyse biraz uranyuma ne dersin?" diye sordum.

Güldü ve beni saniyesinde yumuşatıverdi. "Teşekkür ederim. Depoyu geçen yıl doldurmuştum." Ve sonra kokpite atladığı gibi yolcularıyla birlikte o doğaüstü ağır çekim kalkışıyla havalandı.

Önce insanların evlerine dönmelerini, sonra da müşteri çıksın çıkmasın oradan bir an önce çekip gitmeyi istedim; sonra da oradan hemen, tek başıma gidecek aklım olmasını diledim. İstedğim tek şey havalanmak, herhangi bir kasabadan uzak boş bir tarla bulmak, orada oturup düşünmek ve olup bitenleri günlüğüme geçirerek bir anlam çıkarmaya çalışmaktı.

Shimoda bir daha inene kadar Fleet'e girmeyip dinlendim. Sonra onun kokpitine yürüdüm.

"Ben yeteri kadar uçtum, Don. Artık gideceğim, kasabalardan uzağa konup bir süre biraz daha az çalışacağım. Seninle uçmak çok keyifliydi. Yine görüşürüz, tamam mı?"

Gözlerini bile kırpmadı. "Bir uçuşum daha var, sonra birlikte gideriz. Adam çoktandır bekliyor."

"Peki."

Harp bir tekerlekli sandalyede bekleyen adam bize doğru yaklaşıyordu. Sanki çok güçlü bir yerçekiminin etkisiyle oturduğu yere yapışmış gibiydi. Kimi arabalarından inmiş kırk elli kişi bir kenarda

durmuş Don'un adamı tekerlekli sandalyeden uçağa nasıl bindireceğini görmeyi bekliyorlardı.

Don bir an bile düşünmedi. "Uçmak istiyor musun?" diye sordu. Tekerlekli sandalyedeki adam çarpık bir gülümsemeyle başını salladı.

"Gidelim o halde!" dedi Don. Sanki uzun zamandır kenarda bekleyen ve oyuna girme zamanı gelmiş olan biriyle konuşur gibiydi. Şimdi geçmişteki o anı düşündükçe, eğer bir gariplik varsa, bunun onun o konuşmasındaki yoğunluk olduğunu fark ediyorum. Normal konuşuyordu ama aynı zamanda ses tonunda bir emir vardı, sanki adamın hiçbir mazeret ileri sürmeden kalkıp uçağa binmesini beklemiş gibi. Ondaki soma olanlar bir garipti: adam sanki rol yapıyordu, sakat-yatalak rolünün son sahnesini oynayıp bitirmişti. Her şey planlanmış gibiydi. Sanki hiç olmamış gibi o güçlü yerçekimi birden kopuverdi; adam tekerlekli sandalyeden kalktı ve kendi haline kendisi de şaşarak uçağa koştu.

Ben yakınlarında durduğum için adamın sesini duydum.

"Ne yaptın? *Bana ne yaptın?* "

"Uçacak mısın uçmayacak mısın?" dedi Don. "Fiyatı üç dolar-dır. Lütfen kalkıştan önce ödeyin."

"Uçacağım!" Shimoda genelde diğer müşterilerine yaptığı gibi adamın kokpite çıkmasına yardım etmedi.

İnsanlar arabalarından fırladılar -seyircilerden bir mırıltı yükseldi soma şaşkın bir sessizlik kapladı ortalığı. Adam kamyonu on bir yıl önce bir köprüden aşağı uçtuğundan beri yürüyemiyordu.

Adam çarşaftan kanat takmış bir çocuk gibi kokpite sıçradı, koltuğa oturdu, sanki oynaması için yeni verilmiş gibi kollarını kaldırıp indiriyordu.

Kimse ağzını açamadan Don levveyi çekti, Travel Air havaya fırladı, ağaçların çevresinden döndü, hızla yükseldi.

Bir an aynı zamanda hem mutlu hem de ürkütücü olabilir mi? Bunun gibi pek çok an geldi daha soma. Bu, hak etmiş gibi görünen insanın bir mucizeyle iyileşmesi olabilecek olan şeye sevinmekti, ama aynı zamanda o ikisi bir daha yere indiklerinde rahatsız edici

bir şey olacaktı. Kalabalık sıkı bir düğüm olmuş bekliyordu ve öyle gergin bir kalabalık da hiç de iyi bir şey değildir. Dakikalar ilerledi, gözler güneşin altında öylesine umursamazca dolaşan küçük uçaktan ayrılmıyorlardı ve kötü bir şey patlamaya hazır bekliyordu.

Uçak havada sekizler çizdi, dar bir sarmal dönüş yaptı, sonra yere inmeye hazırlanan gürültülü bir uçan daire gibi çitin üzerinde belirdi. Don'da akıl olsaydı yolcusunu alanın öteki ucunda indirir ve hemen havalanıp oradan uzaklaşırdı. Gelen insan sayısı artmıştı, koşturan bir kadının ittiği bir tekerlekli sandalye daha görüyordum.

Don kalabalığın yanına kadar geldi, pervanenin yönünü onlardan uzaklaştırmak için döndü ve motoru kapattı. İnsanlar uçağa doğru koştu ve bir an önce adama erişebilmek için gövde bezini parçalayacaklarını sandım.

Yaptığım korkakça bir şey miydi? Bilemiyorum. Uçağıma yürüdüm, levveyi çektim, motoru çalıştırmak için pervaneyi çevirdim. Sonra kokpite çıkıp uçağı rüzgara sokup havalandım. Donald Shimoda'yı en son gördüğümde kokpitin kenarında oturuyordu ve kalabalık çevresini sarmıştı.

Doğuya, sonra güneydoğuya döndüm, bir süre sonra da gölgelik ağaçları ve bir kenarında suyunu içebileceğim deresi olan büyük bir arazi gördüm ve geceleme için hemen indim. Herhangi bir kasabaya çok uzak bir yerdi.

Bugün bile bana neler olduğunu söyleyebilecek durumda değilim. Beni Donald Shimoda olan o garip adamdan bile uzaklaştıran şey bir kötü kader duygusuydu. Eğer kötü kaderle yakın bir ilişki içinde bulunacaksam Mesih bile beni orada tutacak kadar güçlü değildir.

Gökyüzüne açık o sessiz büyük çayırılık çok sakindi... Duymak için kendimi epey zorlamam gereken tek ses küçük dereden geliyordu. Yine yalnızdım. İnsan yalnızlığa alışır, ama bunu bir günlüğüne bile bozarsanız yeniden alışmak gerekir ve bunun için de her şeye ta baştan başlamalısınız.

Çayıra yüksek sesle, "Pekâlâ, bir süre için eğlenceliydi," dedim. "Eğlenceliydi ve belki de adamdan öğrenecek pek çok şey vardı. Ama mutlu oldukları zaman bile ben kalabalıklara dayanamam... Ve kalabalıklar eğer ürkmüşlerse ya birini çarmıha gererler ya da ona taparlar. Özür dilerim ama bu kadan da biraz fazla benim için!"

Bunu söylediğim anda birden durdum. Ağzımdan çıkan sözleri Shimoda söylemişti sanki. Neden orada kalmıştı? Bende oradan kaçacak kadar akıl vardı ve ben mesih falan değildim.

Yanılsamalar. Yanılsamalarla ne demek istemişti? Bu onun söylediği ya da yaptığı her şeyden önemliydi - "*Hepsiyanılsama!*" derken çok ateşliydi, sanki fikri kafama olanca gücüyle kazımak ister gibiydi. Bu bir sorundu gerçekten ve onun bana verebileceği şeye ihtiyacım vardı ama hâlâ ne demek olduğunu bilemiyordum.

Bir süre sonra ateş yaktım, kalmış et parçalarıyla soya fasulyesi ve şehriye ile üç gün önce kaynatmam gereken iki sosisten bir gulaş yaptım. Alet çantam erzak kutumun yanındaydı, herhangi bir neden düşünmeden içinden dokuzluk anahtarı aldım, baktım, iyice silip temizledim ve gulaşı onunla karıştırdım.

Yalnızdım, beni seyredecek kimse yoktu, ben de vakit geçirmek için anahtarı tıpkı onun gibi havada uçurmaya çalıştım. Anahtarı dümdüz havaya atıp da yukarı çıkması sona erip aşağı inmesi başladığı anda gözlerimi kırparsam yarım saniyelik bir süre kadar uçtuğu izlenimine kapılıyordum. Ama sonra otlara ya da dizime düşüyor ve bu etki bir anda kaybolup gidiyordu. Ama bu anahtar... O işi nasıl yapmıştı?

Bay Shimoda eğer o bir yanılsamaysa o zaman gerçek olan neydi? Ve eğer bu hayat bir yanılsamaysa neden yaşıyorduk ki? Sonunda pes ettim, anahtarı bir iki kere daha fırlatıp bıraktım. Ve bırakınca da birden bir sevinç doldu içime, nerede olduğumu bildiğim için, tüm varlığın hatta bir iki yanılsamanın bile yanıtı olmadığı halde bildiklerimi bildiğim için mutluydum.

Yalnız olduğum zamanlar bazen şarkı söylerim. *"Ben ve o yaşlı PAINT!..."* Yine şarkıya başladım ve gerçek bir sevgi duyduğum uçağımı okşadım (beni duyacak kimse olmadığını unutmayın): *"Göklerde gezeceğiz... Birimiz tükenene kadar çayırların çevresinde dolaşacağız..."* Müziği de sözleri de kendim uydururum her seferinde. *"Ve pes eden ben olmayacağım, PAINT... eğer sen çubuklarından birini kırmazsan... o zaman da seni balya teliyle bağlarım... ve uçmaya devam ederiz... DEVAM EDERİZ UÇMAYA..."*

Keyifliysen ve mutluysan dizelerin sonu hiç gelmez, kafiye hiç önemli değildir çünkü. Mesih sorununu düşünmeyi bırakmıştım; onun kim olduğunu ya da ne demek istediğini bilmemin yolu yoktu, o nedenle onu bırakmıştım ve sanırım beni mutlu eden de buydu.

Saat on sularında ateş sönerken benim şarkım da sona ermişti.

Battaniyemi kanadın altına açarken, "Her neredeyse Donald Shimoda sana mutlu uçuşlar ve kalabalıklardan uzak kalmalar dilerim," dedim. "Eğer istediğin buysa. Hayır, sözlerimi geri alıyorum. Sevgili yalnız mesih, bulmak istediğini bulmanı dilerim."

Gömleğimi çıkartırken onun el kitabı cebimden düştü, ben de açıldığı sayfayı okudum

*Senin gerçek_aüeni
Birbirlerine bağlayan
kan bağı değil, birbirlerinin
yaşamlarına duydukları saygı
ve mutluluktur.*

*Aile bireyleri
pek\seyrek\olarak\
aynı çatı altında
büyürler.*

Bunun bana nasıl uygulanacağını anlayamadım ve kitabın kendi düşüncelerimin yerine geçmesine asla izin vermemeyi unutmamaya karar verdim. Battaniyenin altına girdim, sonra söndürülmüş bir elektrik ampulü gibi birden kendimden geçtim; gökyüzünün ve belki de yanılısma olan ama güzellikleri de kuşkusuz binlerce yıldız altında rüyasız bir uykuya daldım.

*

Bir daha kendime geldiğimde pembe ve altın sarısı gölgelerle güneş doğuyordu. Işıktan değil de, hafifçe başıma dokunan bir şeyle uyandım. Rüzgârda sallanan bir ot diye düşündüm. İkinci kere aynı şey olduğunda bunun bir böcek olduğunu düşünüp elimi savurdum ve az daha parmaklarım kırılıyordu... Dokuzluk bir anahtar elini öyle hızla çarpmak için çok sert bir demir parçasıdır. Bir anda uyandım. Anahtar kanat çubuğu menteşesine çarpıp savruldu, bir an otların arasına gömüldü, sonra yine ağır ağır havaya yükseldi. Ben artık

iyice uyanmış olarak bakarken yine ağır ağır yere indi ve düştüğü yerde kaldı. Onu yerden almayı akıl edebildiğimde bunun tanıdığım ve sevdiğim o dokuzluk anahtar olduğunu gördüm, hâlâ eskisi kadar ağırdı, hâlâ o sıkışık somunları ve cıvataları sökmek için hevesliydi.

"Hay, lanet olası!"

Ben aslında lanet ya da cehennem sözcüklerini ağzıma almam -çoklukluktan kalma bir şeydir bu. Ama çok şaşırmıştım ve söyleyecek başka bir şey yoktu. Anahtarıma ne oluyordu? Donald Shimoda buradan en az altmış mil ötede, ufkun berisinde bir yerdeydi. Anahtarı aldım, elimde tarttım, dengeledim, kendimi gözlerinin önünde dönen tekerlekten hiçbir şey anlamayan tarih öncesi bir maymun gibi hissediyordum. Bunun basit bir nedeni olmalıydı...

Sonunda sıkılıp pes ettim, anahtarı alet kutusuna koyup tava ekmeğimi yapmak için ateş yaktım. Bir yere gitmek için acelem yoktu. Canım isterse bütün gün orada kalabilirdim.

Tavada ekmek iyice kabarmış, çevrilme zamanı gelmişti ki, gökyüzünde batı yanından gelen bir ses duydum.

Bunun Shimoda'nın uçağına ait olması imkânsızdı, kimse beni ortabatının milyonlarca tarlası içinde buraya kadar izleyemezdi, ama gelenin o olduğunu biliyordum ve ıslık çalmaya başladım... Hem ekmeğe bakıyor, hem gökyüzüne bakıyor, hem de indiği zaman sakince söyleyebileceğim bir iki şey düşünüyordum.

Gelen gerçekten de Travel Air'dı, Fleet üzerinden alçaktan geçti, dik bir gösteriş dönüşü yaptı ve bir Travel Air'ın inmesi gereken 60 mil hızla indi. Uçağını benimkinin yanına kadar getirip motoru kapattı. Hiçbir şey söylemedim. El salladım ama konuşmadım. Ancak ıslık çalmayı kestim.

Kokpitten inip ateşe yürüdü. "Selam, Richard."

"Geç kaldın," dedim. "Ekmek az daha yanacaktı."

"Özür dilerim."

Bir maşrapa dere suyu, teneke bir tabak içinde ekmeğin yarısıyla bir parça margarin uzattım.

"Nasıl gitti?" diye sordum.

"Fena değil," diye hafifçe gülümsedi bir an. "Canımı kurtardım."

"Bundan kuşkuluydum doğrusu."

Bir süre konuşmadan ekmeği çiğnedi. Sonunda yemeği gösterek, "Biliyor musun, bu gerçekten berbat," dedi.

"Kimse benim tava ekmeğimi yemeye zorlamıyor seni," diye söylendim. "Neden herkes benim tava ekmeğimden nefret ediyor? KİMSE BENİM TAVA EKMEĞİMİ BEĞENMİYOR! Nedendir bu, ey Yüce Usta?"

"Eh," diye sırtıttı. "Ve şimdi Tanrı gibi konuşuyorum, bence sen bunun iyi olduğuna inanıyorsun ve o yüzden sana lezzetli geliyor. Bir de o kadar inanmadan denersen tıpkı., tıpkı su baskınından sonra bir değirmendeki ateş gibi... değil mi? İçindeki otları bilerek koydun herhalde."

"Kusura bakma. Kolumdan düşmüş her nasılsa. Ama sence ekmeğ... otlu ya da şu yanmış kısmı değil... asıl tava ekmeği, sence..."

"Berbat," diyerek kendisine verdiğimi bir lokma eksik olarak uzattı. "Açlıktan ölmeyi tercih ederim. Şeftaliler duruyor mu?"

"Kuruda."

Beni bu tarlada nasıl bulmuştu? On bin kare millik tarım arazisi içinde dokuz metrelik bir kanat açıklığını hele de güneş gözüne girerken bulmak hiç de kolay değildir. Ama sormamaya yemin ettim. Kendisi söylemek isterse nasıl olsa söylerdi.

"Beni nasıl buldun?" dedim. "Herhangi bir yere inmiş olabilirdim."

Şeftali kutusunu açmış, şeftalileri bir bıçakla yiyordu ki bu hiç de kolay bir iş değildi.

"Benzer benzeri çeker," dedi bir şeftali dilimini kaçırarak.

"Ya?"

"Kozmik yasadır bu."

"Ya."

Ekmeğimi bitirdim, tavayı dereden aldığım kumla temizledim. Gerçekten nefis bir ekmektir.

"Sence sakıncası yoksa açıklar mısın? Ben nasıl senin o değerli varlığının benzeri oluyormuşum? Yoksa 'benzer'le uçakların birbirlerine benzediklerini mi kastetmiştin?"

"Biz mucize yaratanlar birlik olmalıyız," dedi. O söyleyiş biçimiyle bu cümle hem iyi hem de ürkütücüydü.

"Öyle mi, Don? Bu son dediğini ele alırsak, **biz** mucize yaratanlar derken aklından ne geçtiğini sorabilir miyim?"

"Alet kutusundaki dokuzluk anahtarın yerine bakarak bu sabah eski anahtarı-havaya-uçurma numarasını yaptığını söyleyebiliyorum. Yanılıyorsam söyle."

"Ben hiçbir şey yapmıyordum! Uyandığımda... o şey beni kendiliğinden uyandırdı."

"Ha, kendiliğinden demek." Benimle alay ediyordu.

"EVET KENDİLİĞİNDEN!"

"Richard mucize anlayışın ekmek yapma anlayışından pek farklı değil."

Buna yanıt vermedim, battaniyemin üzerine uzandım ve sessizliğe gömüldüm. Eğer söyleyecek bir şeyi varsa canı istediğinde söyleyebilirdi.

"Kimimiz bu şeyleri bilinçaltımızda öğreniriz," dedi. "Uyanık zihnimiz böyle bir şeyi kabul etmeyeceği için mucizelerimizi uykumuzda gerçekleştiririz." Gökyüzüne, günün ilk küçük bulutlarına baktı. "Sabırsız olma, Richard. Hepimiz daha çok şey öğrenme yolundayız. Artık her şeyi daha çabuk öğreneceksin ve bir de bakacaksın ki, farkında olmadan yaşlı bir bilge usta oluvermişsin."

"Farkında olmadan ne demek istiyorsun? Bunu bilmek istemiyorum! Hiçbir şey bilmek istemiyorum!"

"Sen de hiçbir şey öğrenmek istemiyorsun."

"Dünyanın neden olduğunu, ne olduğunu ve niçin burada yaşadığımı ve bundan soma nereye gideceğimi bilmek istiyorum... Evet, onu da bilmek istiyorum. Eğer istersem uçaksız nasıl uçabileceğimi de."

"Özür dilerim."

"Neden?"

"Bu iş böyle değildir. Eğer bu dünyanın ne olduğunu, neden böyle olduğunu öğrenirsen otomatik olarak mucizeler gelmeye başlar, mucize denecek şeyler. Ama tabii aslında hiçbir şey mucizevi değil-

dir. Sihirbazın bildiklerini öğrenirsen sihir diye bir şey kalmaz." Bakışlarını gökyüzünden ayırdı. "Sen de herkes gibisin. Bunları biliyorsun ama henüz bildiğinin farkında değilsin."

"Bana bu şeyi öğrenmek isteyip istemediğimi sorduğunu hatırlamıyorum," dedim. "Sana bütün ömrünce kalabalıkları ve sıkıntı getiren bu şeyi. Aklımdan kaçmış sanırım." Bunu söyler söylemez onun bunu daha sonra hatırlayacağımı söyleyeceğini ve haklı da olacağını anlamıştım.

Çimenlerin üzerine uzandı, içinde son kalan unuyla çuvalı da yastık olarak başının altına yerleştirdi. "Bak, kalabalıklar için kaygılanma. Sen istemedikçe sana dokunamazlar. Sen sihirlisin, unutma: PUFF! -ve göze görünmez olur, kapalı kapıların içinden geçersin."

"Troy'da kalabalık seni kısırdı, değil mi?"

"Ben onları istemediğimi söyledim mi? Ona ben izin verdim. Bundan hoşlandım da. Hepimizin amatör bir yanı vardır, yoksa asla usta olamayız."

"Ama neden terk etmedin? Ben okumadım mı ki...?"

"Olayların gidişinden Tek-ve-Biricik Tam Gün Mesih'e dönüşüyordum ki o işi hemen bıraktım. Ama öğrenmek için o kadar ömürler harcadığım şeyleri unutamam, değil mi?"

Gözlerimi kapatarak bir saman çöpü çiğnedim. "Bak, Donald, bana ne söylemeye çalışıyorsun? Neden açık açık konuşmuyorsun?"

Uzun bir sessizlik oldu, sonra, "Belki de senin bana söylemen gerek bunu," dedi. "Benim ne söylemek istediğimi sen bana söyle, bir yanlıştın varsa düzeltirim."

Bir an düşündükten sonra onu şaşırtmaya karar verdim. "Pekâlâ, söyleyeceğim," dedim. Sonra konuşmamın pek akıcı olmaması durumunda ne kadar bekleyeceğini ölçmek için bir süre durakladım. Güneş artık ortalığı ısıtacak kadar yükselmişti, uzaklarda görünmeyen bir tarlada bir çiftçi dizel traktörüyle pazar günü buğday biçiyordu.

"Pekâlâ söyleyeceğim. Bir kere Ferris'teki o çayıra indiğinde seni görmem bir rastlantı değildi, doğru mu?"

Büyüyen çimenler kadar sessizdi.

"İkincisi, seninle benim aramda anlaşıldığı kadarıyla benim unuttuğum ve senin unutmadığın bir tür mistik anlaşma var."

Sadece esen yumuşacık rüzgâr ve onunla gelip giden uzaktaki traktörün gürültüsü.

İçimde sözlerimi dinleyen bir yanımlı söylediklerimin uydurma olmadığını düşünüyordu. Gerçek bir hikâye yazıyordum.

"Aşağı yukarı üç dört bin yıl önce karşılaşmış olduğumuzu söyleyeceğim. Aynı tip serüvenlerden hoşlanıyoruz ve herhalde aynı tür kötülerden nefret ederiz, öğrendiklerimizi keyifle ve epey hızlı öğreniriz. Senin daha sağlam bir belleğin var. Tekrar buluşmamız 'benzer benzeri çeker' dediğin gibi bir şey."

Yeni bir saman çöpü aldım. "Nasıl gidiyorum?"

"Bir ara çok uzun konuşacaksın sandım," dedi. "Aslında uzun sürecektir ama bu kere başarabilmen için hafif bir şans görüyorum. Konuşmaya devam et."

"Bir şey daha var, konuşmaya devam etmeme gerek yok, çünkü sen insanların bildikleri şeyleri zaten biliyorsun. Ama bu şeyleri söylemeseydim, benim ne bildiğime inandığımı bilemeyecektin ve bu olmadan da öğrenmek istediklerimi öğrenemem." Saman çöpünü bıraktım. "Bu işte senin çıkarın ne, Don? Neden benim gibi insanlarla uğraşma zahmetine giriyorsun? Bir insan senin kadar gelişmişse bütün bu mucize güçlerini yan ürünler olarak elde eder. Senin bana ihtiyacın yok, senin bu dünyadan alabileceğin hiçbir şeye ihtiyacın yok."

Başımı çevirip yüzüne baktım. Gözleri kapalıydı. "Travel Air'daki benzin gibi mi?" dedi.

"Evet. Böylece dünyada sadece can sıkıntısı kalıyor geriye... Bu dünyada hiçbir şeyin seni etkilemeyeceğini bildiğin zaman serüven de kalmıyor. Senin tek sorunun hiç sorunun olmaması!"

Çok esaslı konuşuyorum, diye düşündüm.

"Arada bir şey kaçırdın," dedi. "Bana işimi neden terk ettiğimi söyle. Benim Mesihlik işini neden bıraktığımı biliyor musun?"

"Kalabalıklar yüzünden dedin. Herkes senden kendilerinin mucizelerini yapmanı istiyordu."

"Doğru. Birincisi değil, ikincisi. Kalabalık korkusu senin taşıya-

cağın haçtır, benim değil. Beni bıktıran kalabalıklar değil, söylemeye geldiğim şeyi hiç umursamayan kalabalıklar. New York'tan Londra'ya kadar deniz üzerinde yürürsün, sonsuza kadar altın sikke çıkanrsın ceplerinden ama onlar yine de umursamazlar, bunu biliyor muydun?"

Bunu söylerken hiçbir canlıda görmediğim bir yalnızlık içindeydi. Yiyeceğe, barınağa, paraya ya da üne ihtiyacı yoktu. Bildiklerini söylemek ihtiyacıyla ölüyordu ve kimse kendisini dinlemiyordu.

Ağlamamak için kaşlarını çattım. "Ama bunu da hak ettin," dedim. "Mutluluğun bir başkasının yapacağı şeye dayanırsa sorunun vardır sanırım."

Başını kaldırdı, gözleri sanki kafasına bir anahtar indirmişim gibi parladı. Birden bu adamı kızdırmamanın daha doğru olacağın aklıma geldi. Yıldırım çarpan insan bir anda kavrulurdu.

Sonra o yarım saniyelik gülümseme belirdi yüzünde. "Richard, biliyor musun, sen *haklısın...*" dedi.

Sözlerim kendisini transa sokmuş gibi sessizleşti sonra. Ben bunu fark etmeden ona saatlerce nasıl karşılaştığımızı, öğrenecek neler olduğunu anlattım durdum. Bütün bu fikirler sabahın kuyruklu yıldızları ve gündüzün meteorları gibi hızla geçiyordu kafamın içinde. O ise çimenler üzerinde kıpırtısız yatıyor, tek kelime bile söylemiyordu. Öğle olduğunda benim evren ve bütün evrende olanlar hakkındaki görüşlerimi tamamlamıştım.

"... ve daha yeni başlamış gibiyim, Don, anlatacak o kadar çok şey var ki. Bütün bunları nasıl biliyorum? Bu nasıl oldu?"

Yanıt vermedi.

"Eğer kendi sorumu yanıtlamamı istiyorsan itiraf edeyim ki bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum. Daha önce hiç denemediğim halde bütün bunları neden anlatıyorum ki? Bana ne oldu?"

Yanıt yoktu yine.

"Don? Artık konuşabilirsin, lütfen."

Tek kelime bile söylemedi. Ona yaşamın panoramasını anlatmıştım ve mesihim bütün bunların içinde mutluluğu için gerekli o bir tek tesadüfi kelimeyi duymuş gibi derin bir uykuya dalmıştı.

gf~ Çarşamba sabahı, saat altı, ben hâlâ uyanmamışım ve
 • GUMM! diye bir ses. Gürültülü bir senfoni kadar ani ve
 ^^^iddetli bir ses, bir anda bin kişilik korolar, Latince söz-
 ler, carmarı parçalayacak kadar keskin keman, timpani ve borazan
 sesleri. Yer sarsılıyor, Fleet tekerlekleri üzerinde sallanıyordu. 400
 volt cereyana tutulmuş da tüyleri ünlem işaretleri gibi dikilmiş bir
 kedi gibi fırladım kanadın altından.

Gökyüzünde ateş gibi bir güneş doğuyordu, bulutlar çılgın renk-
 lerle canlanmıştı ama hepsi de o dinamit patlayışı gibi kreşendonun
 yanında soluk kalıyordu.

"KES! KES! MÜZİĞİ KES!"

Shimoda o kadar öfkeli o kadar yüksek bir sesle bağıırıyordu ki,
 gürültüyü bastıran sesini duyuyordum. Ses birden kesildi, yankılan
 giderek uzaklaştı. Soma yumuşak bir ilahi başladı, meltem kadar
 sakin, rüyada bir Beethoven.

Ama Shimoda bundan etkilenmiş değildi. "BANA BAK, KES
 DEDİM!"

Müzik kesildi.

"Üff!" dedi.

Yüzüne baktım.

"Her şeyin bir yeri ve zamanı vardır, değil mi?" dedi.

"Eh, zaman ve yer..."

"Az bir ilahi müzik iyidir, ama belki bazı özel durumlarda ve

zihninin mahremiyeti içinde... Sabahın köründe ve o kadar yüksek sesle değil. Ne yapıyorsun?"

"Ne mi yapıyorum, Don? Derin bir uykudaydım... Ne yapıyorsun demekle ne kastediyorsun?"

Başını salladı, omuzlarını çaresizce silkeledi, kanadın altındaki uyku tulumuna döndü.

El kitabı çimenlerin arasında düştüğü yerdeydi. Kitabı dikkatle çevirip okudum.

*Svurlarmı tartış,
onların gerçekten senin olduğundan
emin ol.*

Mesihler hakkında anlamadığım o kadar çok şey vardı ki.

Günü Wisconsin'de Hammond'da bitirdik, birkaç pazar-tesi müşterisini uçurduktan sonra yayan olarak kasaba ya yemeğe gittik ve dönüş yoluna koyulduk.

"Don, bu yaşamın ilginç, sıkıcı ya da biz ne istersek o olacağını kabul ederim. Ama en parlak zamanlarımda bile neden burada olduğumuzu anlayabilmiş değilim. Bana o konuda bir şeyler söylesene."

Nalburu geçtik (kapalıydı), sinemayı geçtik (açıktı: *Butch Cassidy ve Sundance Kkid*) ve Don yanıt vereceği yerde döndü.

"Paran vardı, değil mi?"

"Hem de çok. Ne oldu?"

"Filmi görelim. Biletler senden, tamam mı?"

"Bilemiyorum, Don. Sen git istersen. Ben uçaklara döneceğim. Onları uzun zaman yalnız bırakmak istemem." Bir film neden böyle aniden önemli olmuştu ki?

"Uçaklara bir şey olmaz. Haydi filmi görelim."

"Başlamış ama."

"Biz de geç gelmiş oluruz."

Biletini alıyordu bile. Karanlık salona ardından girdim, arkalar- da bir yere oturduk. O loş yerde çevremizde elli kişi kadar vardı.

Bir süre sonra neden geldiğimizi unuttum ve her zaman klasik bir film olan hikâyeye daldım; *Sundance'ti* üçüncü kere görüyordum. Sinemada zaman her iyi filmde olduğu gibi döne döne uzadı ve ben de bir süre teknik nedenlerle izledim... Her sahne nasıl bir sonrakine

uyması için tasarlanmıştı, bu sahne neden şimdiydi de daha sonra değildi falan filan. Filmi böyle görmeye çalıştım ama sonunda hikâyeye dalıp bunlara bakacağımı unuttum.

Butch ile Sundance'ın Bolivya ordusunun tümü tarafından sarıldıkları sonlara doğru Shimoda omzuma dokundu. Gözlerimi film-den ayırmadan ona doğru eğilirken söyleyeceği şeyi filmin sonuna saklamış olmasını istedim.

"Richard?"

"Efendim?"

"Neden buradasın?"

"Güzel bir film, Don. Şışt." Kan revan içindeki Butch ve Sundance neden Avustralya'ya gitmeleri gerektiğini konuşuyorlardı.

"Neden iyi?" dedi.

"Eğlenceli işte. Şışt. Soma anlatırım."

"Uyan artık. Bütün bunlar yanılsama."

İrkilmiştim. "Donald, bir iki dakika kaldı, sonra istediğin kadar konuşuruz. Ama şimdi bırak da filmi seyredeyim, tamam mı?"

Dramatik bir sesle fısıldadı. "Richard, *neden buradasın?* "

"Bak, sinemaya girmemizi sen istedin." Dönüp filmin sonunu seyretmeye çalıştım.

"Girmek zorunda değildin, istemem teşekkür ederim diyebilirdin."

"FİLMDEN HOŞLANIYORUM..." Önündeki adam bir an dönüp bana baktı. "Filmden hoşlanıyorum, Don. Bir sakıncası mı var?"

"Hayır." Film bitip de kullanılmış traktörlerin satıldığı arsanın önünden karanlıkta tarlaya ve uçaklara dönene kadar hiç konuşmadı. Çok geçmeden yağmur yağacaktı.

Sinemadaki o garip davranışını düşündüm. "Senin her yaptığının bir nedeni vardır, Don."

"Bazen."

"Neden sinemaya gittik? Neden öyle aniden *Sundance'i* görmek istedin?"

"Bir soru sordun."

"Evet. Senin de bir yanıtın var mı?"

"İşte yanıtım. Sen bir soru sorduğun için gittik sinemaya. Film sorunun yanıtıydı."

Benimle alay ediyordu, bundan hiç kuşku yoktu.

"Sorum neydi?"

Rahatsızlık veren uzun bir sessizlik oldu. "Richard, en parlak zamanlarında bile neden yeryüzünde olduğumuzu bilemediğini sormuştun."

Hatırladım. "Ve film de soruma yanıttı, öyle mi?"

"Evet."

"Ya."

"Anlamıyorsun," dedi.

"Hayır."

"İyi bir filmdi, ama dünyanın en iyi filmi bile bir yanılsamadır, değil mi? Resimler hareket etmezler, sadece hareket eder gibi görünürler. Karanlıkta asılı düz bir perde üzerinde hareket eder gibi görünen yer değiştiren ışıklar, değil mi?"

"Eh, evet." Anlamaya başlıyordum.

"Diğer insanlar, herhangi bir yerde herhangi bir filme giden insanlar, karşılarındaki sadece bir yanılsama ise, neden oradadırlar?"

"Eh, bir eğlencedir," dedim.

"Eğlence. Doğru. Bu bir."

"Eğitici olabilir."

"Güzel. O her zaman vardır. Öğrenme. İki."

"Hayal, kaçış."

"O da eğlencedir. Bir."

"Teknik nedenler. Filmin nasıl yapıldığını görmek."

"Öğrenmek. İki."

"Sıkıntıdan kaçmak..."

"Kaçmak. Onu söylemiştin."

"Sosyal. Arkadaşlarla birlikte olmak için."

"Gitmek için bir neden olabilir, ama filmi görmek için değil. O da eğlenceye girer. Bir."

Ne söylersem söyleyeyim o iki parmağına uyuyordu: insanlar sinemaya eğlenmek veya öğrenmek ya da her ikisi için giderlerdi.

"Ve film bir hayat gibidir, Don, değil mi?"

"Evet."

"O zaman insan neden kötü bir hayat, bir korku filmi seçer?"

"Korku filmlerine sadece eğlenmek için gelmezler, sinemaya girmeden önce onun korku filmi olduğunu bilirler," dedi.

"Ama neden?"

"Sen korku filmlerini sever misin?"

"Hayır."

"Korku filmlerine gider misin?"

"Hayır."

"Ama bazı insanlar korku filmi ya da başka insanlara sıkıcı gelen sabun köpüğü filmlerdeki sorunları görmek için avuç dolusu para ve bir o kadar da zaman kaybederler, değil mi?"

"Evet."

"Onların filmlerini görmek zorunda değilsin, onlar da senin filmlerini görmek zorunda değildir. Buna 'özgürlük' denir."

"Ama insan neden korkmak ister? Ya da sıkılmak?"

"Çünkü bir başkasını korkuttukları için onu hak ettiklerine inanırlar, ya da korkunun verdiği heyecandan hoşlanırlar veya filmlerin hep sıkıcı olduğunu düşünürler. Çoğu insanın kendi filmlerinde çaresiz olduklarına inanmaktan zevk almalarını kendileri için çok sağlam nedenler olarak gördüklerine inanabilir misin? Hayır, inanamazsın."

"Hayır inanamam," dedim.

"Onu anlayana kadar bazı insanların neden mutsuz olduklarını merak edip duracaksın. Mutsuz olmayı seçtikleri için mutsuzdurlar, Richard ve bu da normaldir."

"Hımm."

"Bizler oyun oynayan, eğlenceden hoşlanan yaratıklarız, evrenin su samurlarıyız. Biz ölemeyiz; perdedeki yanılsamalar ne kadar incinebilirse kendimizi de ondan fazla incitemeyiz. Ama incindiğimize inanırız, hem de çok acı çektiğimizin bütün ayrıntılarını hissederek. Kurbanlar olduğumuza, öldürüldüğümüze ve öldüğümüze, iyi ve kötü talih arasında gidip geldiğimize inanabiliriz."

"Birkaç yaşam süresince mi?" diye sordum.

"Kaç film gördün?"

"Çok."

"Bu gezegende yaşamak hakkında, başka gezegenlerde yaşamak hakkında filmler; içinde zaman ve mekan her şey filmdir ve yanılısamadır," dedi. "Ancak bir süre için yanılısamalarımızdan çok şey öğrenir ve çok eğleniriz, değil mi?"

"Bu film olayını nereye kadar götürmek niyetindesin, Don?"

"Nereye kadar gitmesini istiyorsun? Bu gece o filmi görmenin bir nedeni benim de görmek istememdi. Pek çok insan birlikte bir şey yapmaktan zevk aldıkları için yaşamlarını seçerler. Bu geceki filmdeki aktörler başka filmlerde de birlikte oynadılar -önce ya da sonra hangi filmi önce gördüğüne bağlıdır, ya da hepsini birden ayrı ayrı perdelerde görebilirsin. Bu filmlere bilet alıyoruz, mekanın gerçeğini ve zamanın gerçeğine inanmayı kabul ederek bir giriş parası ödüyoruz... Her ikisi de gerçek değildir, ama o bedeli ödemek istemeyen bu gezegende yer alamaz, ya da herhangi bir zaman-mekan sisteminde."

"Zaman-mekanda hiç yaşamamış insan var mıdır?"

"Hiç sinemaya gitmemiş insan var mıdır?"

"Anlıyorum. Öğretilerini farklı yerinden alıyorlar, öyle mi?"

"Haklısın." Benden memnun kalmıştı. "Zaman-mekan epey ilkel bir okuldur. Ama pek çok kimse sıkıcı da olsa yanılısamalarla kalırlar ve ışıkların erken yakılmasını istemezler."

"Bu filmleri kim yazıyor, Don?"

"Başkasına değil de kendimize sorduğumuz takdirde ne kadar çok şey bildiğimiz garip değil mi? Bu filmleri kim yazıyor, Richard?"

"Biz," dedim.

"Kimler oynuyor?"

"Bizler."

"Kameraman, ışıkçı, sinema müdürü, bilet toplayıcısı, dağıtımçı kimlerdir ve bütün bunların meydana gelişini kim izler? Herhangi bir anda ortasında çıkmakta, senaryoyu değiştirmekte, aynı filmi arka arkaya defalarca seyretmekte özgür olan kimdir?"

"Tahmin edeyim," dedim. "Canı isteyen herkes, öyle mi?"

"Bu senin için yeterli özgürlük müdür?"

"Sinemalar bunun için mi o kadar popüler? Güdüsel olarak onların kendi yaşamlarımızın paraleli olduğunu bilmemizden mi?"

"Belki... belki de değil. Ama fazla önemli değil, değil mi? Filmi oynatıcı makine nedir?"

"Sihir," dedim. "Hayır. Hayal gücü. Ne dersen de, bizim hayal gücümüzdür."

"Film nedir?" diye sordu.

"Bilmem."

"Hayalimize konulması için izin verdiğimiz şey mi?"

"Olabilir, Don."

"Bir film rulosunu elinde tutabilirsin," dedi. "Ve elindeki tamamlanmış bir şeydir -başı, ortası ve sonu hep aynı saniyede, saniyenin aynı milisaniyesinde oradadır. Film zamanın ötesinde vardır ve konuyu biliyorsan genellikle sinemaya girmeden önce ne olacağını bilirsin: savaş ve heyecan olacaktır, kazanan ve kaybedenler, aşk, felaket olacaktır ve sen hepsini biliyorsundur. Ama kendini kaptırmak için, en fazla zevki alabilmek için filmi bir oynatıcıya takıp dakika dakika mercekten geçirmelisin... Her yanılsama yaşanmak için zaman ve mekana gerek gösterir. Sen de parayı ödersin, biletini alırsın, koltuğuna yerleşip dışarda olanları unutursun ve film senin için başlar."

"Ve kimse incinip yaralanmaz, değil mi? Gördüğün sadece domates salçasından kandır, öyle mi?"

"Hayır, kandır. Ama gerçek yaşamımıza etkisi domates salçası kadardır...."

"Ve gerçek?"

"Gerçek tümüyle kayıtsızdır, Richard. Bir anne çocuğunun oyunlarında oynadığı role aldırılmaz; bir gün kötü adamdır, ertesi gün iyi. 'Olan' yanılsamalarımızı ve oyunlarımızı bilmez bile. O sadece Kendisini bilir, ve kendisine benzeyen bizleri, kusursuz ve tamam."

"Ben kusursuz ve tamam olmak istediğimden emin değilim. Can sıkıntısından söz ederken..."

"Gökyüzüne bak," dedi. Bu öylesine ani bir konu değişikliğiymi ki, gökyüzüne baktım. Yükseklerde, ayın ilk ışıklarının kenarlarını gümüşe dönüştürdüğü sirüs kümeleri vardı.

"Çok güzel," dedim.

"Kusursuz bir gökyüzü mü?"

"Hep kusursuz gökyüzüdür, Don."

"Her an değişmesine rağmen bana gökyüzünün hep kusursuz mu olduğunu söylüyorsun?"

"Bayağı akıllıymışım. Evet!"

"Ve deniz her zaman kusursuz bir denizdir, sürekli değişir," dedi. "Kusursuzluk durgunluksa o zaman cennet bir bataklıktır. 'Olan' da herhalde bataklık bekçisi değildir."

"Kusursuz ve sürekli değişiyor, ha. Evet, bunu kabul edebilirim."

"Eğer zamanda ısrar ediyorsan onu çok eskiden kabul ettin demektir."

Yürürken kendisine döndüm. "Don, bu bir tek boyutta kalmak senin için sıkıcı olmuyor mu?"

"Ben sadece bu boyutta mı kalıyorum?" dedi. "Sen öyle mi kalıyorsun?"

"Her söylediğim neden yanlış oluyor?"

"Her söylediğin yanlış mı?" dedi.

"Ben yanlış işte çalışıyorum sanırım."

"Belki de emlakçı olmayı düşünüyorsun," dedi.

"Emlakçılık ya da sigortacılık."

"Emlakçilikte gelecek vardır, eğer bir gelecek istiyorsan."

"Tamam, özür dilerim," dedim. "Gelecek istemiyorum. Geçmiş de. Yanılsamalar Dünyası Ustası olmak bana yeter. Bir haftada da olabileceğim galiba?"

"Umarım o kadar uzun sürmez, Richard!"

Yüzüne dikkatle baktım, ama gülümsemiyordu.

Günler birbirine karıştı. Her zamanki gibi uçuyorduk ama artık yazı indiğimiz kasabalar ya da yolculardan kazandığımız paralarla hesap etmekten vazgeçmişim. Öğrendiğim şeyleri sayıyordum artık, uçuş bittiğinde yaptığımız konuşmalarla, yol boyunca arada sırada olan ve sonunda hiç de mucize olmadıklarını anladığım mucizelerle.

*‘EJwenİ£üzelve
adilve*

Içusursuz hayalet

demışti kitap bir kere bana.

*Sonra bir şeyden emin ol:
Ola n onu senden
biraz daha iyi hayal etmiştir.*

Öğleden sonra sakindi... Ara sıra bir yolcu, hepsi o kadar. Yolcu aralarında bulutlan buharlaştırmayı deniyordum. Ben uçuş öğretmenliği yapmışımdır ve öğrencilerin kolay şeyleri güçleştirdiklerini bilirdim. Ve bunu bildiğim halde yine öğrenciydim ve kümülüs hedeflerime öfkeyle kaşlarımı çatıyordum. Bir kere için uygulamadan çok öğrenmeye ihtiyacım vardı. Shimoda Fleet'in kanadı altına uzanmış, uyuma taklidi yapıyordu. Koluna hafifçe bir tekme indirince gözleri açıldı.

"Yapamıyorum," dedim.

"Yapabilirsin," dedi ve gözlerini yine kapattı.

"Don, çok denedim. Tam bir şey olduğunu sandığım anda bulut karşı saldırıya geçip daha da şişiyor."

İçini çekerek doğruldu. "Bana bir bulut seç. Ama kolay bir tane olsun, lütfen."

Gökyüzündeki en büyük en kötü görünümlü bulutu seçtim: Bin metre yüksekliğinde, cehennemden beyaz dumanlar püskürten bir tane. "Şuradaki silonun üstündeki," dedim. "Hani şu anda karanyor."

Sessizce yüzüme baktı. "Benden neden nefret ediyorsun?"

"Bunları seni sevdiğim için soruyorum, Don." Gülümsedim. "Sana meydan okunmasına ihtiyacın var. Eğer daha küçük bir şey seçmemi istiyorsan..."

Yine içini çekerek gökyüzüne döndü. "Deneyeyim bakalım. Hangisi demiştin?"

Bakınca bir milyon ton yağmuruyla o canavarın kaybolmuş olduğunu gördüm; yerinde çirkin bir gök mavisi delik vardı.

"Vay canına!" diye söylendim.

"Yapmaya değer bir iş..." diye söze başladı. "Hayır, bana yağdırdığın iltifatları kabul etmek istersem de, sana açık yüreklilikle bir şey söylemeliyim: kolaydır."

Başımızın üstündeki küçük bulutu gösterdi. "İşte. Haydi sıra sende. Hazır mısın? Başla."

O küçük buluta baktım, o da bana baktı. Gitmiş olduğunu düşündüm, olduğu yeri boş düşündüm, üzerine hayalî ısı ışınları gönderip başka bir yere gitmesini söyledim ve ağır ağır, bir dakikada, beş dakikada, yedi dakikada bulut gitti. Öteki bulutlar büyürken benimki uzaklaştı.

"Çok hızlı değilsin," dedi.

"Bu ilk seferimdi! Daha yeni başlıyorum! İmkânsıza... eh, olası olmayana karşı ilk denemem ve sen sadece çok hızlı olmadığımı söylüyorsun, ha. Bu çok parlak bir başarıydı ve bunu sen de çok iyi biliyorsun!"

"Şaşırtıcı bir şey. Ona o kadar bağlıydın ve yine de senin için kayboldu."

"Bağlı mı! O buluta olanca gücümle ateş ediyordum! Ateş topları, lazer ışınları, bir apartman yüksekliğinde elektrikli süpürge..."

"Negatif bağlılık, Richard. Yaşamından bir bulum gerçekten uzaklaştırmak istiyorsan o kadar tantanaya gerek yok, sadece gevşer ve onu düşüncelerinden uzaklaştırırsın. Hepsi bu işte."

***(Bir bulut
neden bir yönde ve belirti bir
hızla hareket ettiğini
bilmez***

diyordu el kitabı.

*itkj- hisseder... gidecekjuer
odur Şimdi.
Ama gökyüzü bütün bulutların
ardındaki nedenleri ve biçimleri
bilir,
ve sen de kendini
ufukların ötesini görecek ^kadar kaldırdıĝında
büeceksin bunu.*

Sına hiçbir düelç_
verilmemiştir İçi,
onu gerçelçleştircelçÜç de
verilmiş olsun.

!A.ncakj
bunun için çalışmangereçebilir.

"" • "İllinois-İndiana sınırı arasında kasabalardan uzak bir yerde
I üç dönümlük bir at sulama havuzunun yanındaki büyük otla
M ğa inmiştik. Yolcu falan yoktu; bugün de bizim için tatil ol-
sun, diye düşünmüştüm.

"Dinle," dedi. "Dinleme. Sadece sessiz dur ve seyret. Göreceğin
şey bir mucize değildir. Atom fiziği kitaplarını oku... Bir çocuk bile
su üzerinde yürüyebilir."

Bana bunları söyledi ve sanki suyun orada olduğunu görmemiş
gibi havuzun üzerinde kıyıdan birkaç metre uzaklaştı. Görünüşe ba-
kılırsa havuz bir taş gölü üzerindeki sıcak yaz serabıydı. Suyun üs-
tünde yere sağlam basıyor, ne bir dalga ne de bir çırpıntı pilot çiz-
melerini ıslatıyordu.

"Haydi, gel de yap," dedi.

Kendi gözlerimle görmüştüm. Orada durduğuna göre mümkün-
dü bu. Yanına yürüdüm. Saydam mavi bir muşamba üzerinde yürü-
yormuşum gibiydi. Güldüm.

"Donald, bana neler yapıyorsun?"

"Sana herkesin er geç öğrendiği bir şeyi gösteriyorum sadece,
artık hazırsın."

"Ama ben..."

"Bak. Su sert olabilir..." Ayağını vurunca meşinin taşa çarpma-
sından çıkan ses çıktı, "ya da olmayabilir..." Bir daha vurdu, bu kere
ikimizin de üzerine su sıçradı. "Anladın mı? Dene hele!"

Mucizelere ne de çabuk alışıyoruz! Bir dakika geçmeden su üye-
rinde yürümenin mümkün, hatta doğal olduğunu düşünmeye başla-
mıştım. Ne vardı bunda?

"Ama su şimdi katıysa onu nasıl içebiliriz?"

"Üzerinde yürüdüğümüz gibi, Richard. Katı da değil, sıvı da.
Bizim için ne olacağını biz saptayacağız. Suyun sıvı olmasını isti-
yorsan sıvı olarak düşün, sıvıymış gibi davran, iç. Hava olmasını
istiyorsan, havaymış gibi davran, onu solu. Bir dene haydi."

Belki de gelişmiş bir ruhun varlığındandır, diye düşündüm. Bel-
ki de bu gibi şeylerin belirli bir çap içinde, onların çevresindeki yir-
mi metre çapında bir daire içinde olmalarına izini veriliyor...

Suyun üstünde çömeldim, ellerimi havuza daldırdım. Sıvıydı. Soma uzandım, yüzümü güvenle mavisine dayayıp soluk alıp verdim. Sıcak sıvı oksijen gibi solunabiliyordu, öyle bir tıkanma, boğulma yoktu. Oturup bir soruyla baktım yüzüne, aklımdan geçeni bileceğinden emindim.

"Konuş," dedi.

"Neden konuşmam gerekiyor?"

"Söyleyeceğin şey sözcüklerle daha kesin söylenir. Konuş."

"Suda yürüyebiliyorsak, onu soluyup içebiliyorsak neden aynı şeyi toprağa da yapamıyoruz?"

"Evet. Güzel. Şimdi göreceksin ki..."

Bir göl resminin üzerinde yürürmüş gibi rahatlıkla kıyıya yürüdü. Ama ayakları toprağa, su kıyısındaki otlara ve kumlara değince batmaya başladı; bir iki ağır adım sonunda omuzlarına kadar toprağa ve çimenlere gömülmüştü. Sanki havuz birdenbire ada olmuş, toprak da suya dönüşmüştü. Bir dakika kadar otlakta yüzdü, çevresine kara topraklar saçıldı, soma toprağın üstüne yattı suyun üstünde yatar gibi, soma da kalkıp yürüdü. Bir insanı **toprak üzerinde yürür** görmek birden bir mucizeymiş gibi gelmişti!

Ben havuzda durup bu gösterisini alkışladım. O da belini kırarak selam verdi, benimkini alkışladı.

Havuzun kenarına yürüdüm, toprağı sıvı olarak düşünüp ayağımın ucuyla dokundum. Çimenler üzerinde halkalar belirdi. Neredeyse yüksek sesle, 'Toprak ne kadar derin?' diye soracaktım. Toprak benim olduğumu sandığım kadar derin olacaktı. Elli santim diye düşündüm, elli santim derin olacaktı, ben de girip içinde yürüyecektim.

Güvenle kıyıya ayak bastım ve toprak birden başımın üstüne çıktı. Yerin altı karanlık ve ürkütücüydü; soluğumu tutuyor, katı suya erişmek için çırpınıyor, havuzun kenarına tutunmak istiyordum.

Don çimenler üzerine oturmuş halime kahkahalarla gülüyordu.

"Çok olağanüstü bir öğrenci olduğumu biliyor muydun?"

"Ben öğrenci falan değilim. Çıkar beni buradan!"

"Sen kendin çık."

Çırpınmayı kestim. Katı görürsem dışarı çıkabilirdim. Katı gördüm., ve kara topraklara bulanmış olarak dışarı çıktım.

"Bu işi yaparken amma da kirleniyorsun!"

Kendi mavi gömleği ve blucini lekesizdi, bir damla toz bile yoktu.

"Aaah!" Toprakları saçımdan kulaklarımdan silkeledim. Sonra cüzdanımı otların üzerine bıraktım, sıvı suya girdim ve alışlagelmiş ıslak biçimde temizlendim.

"Bundan daha iyi temizlenmenin bir yolu olduğunu biliyorum."

"Daha hızlı bir yolu vardır, doğru."

"Bana söyleme sakın. Orada otur, gül ve bırak kendim bulayım."

"Tamam."

Sonunda her tarafımdan sular fışkırarak uçağa dönüp üstümü değiştirdim, ıslak eşyalarımı kuruması için kanat tellerine astım.

"Richard, bugün yaptığını unutma. Öğrenme zamanlarımızı unutmamız, onları eski zamanın rüyaları veya eski mucizeler olarak düşünmemiz kolaydır. İyi olan hiçbir şey mucize değildir, güzel olan hiçbir şey rüya değildir."

"Dünya bir rüyadır diyorsun ve de kimi zaman güzeldir. Güneşin batışı. Bulutlar. Gökyüzü."

"Hayır. Görüntü bir rüyadır. Güzellik gerçektir. Aradaki farkı görebiliyor musun?"

Neredeyse anlar gibi olarak başımı salladım. Daha sonra gizlice kitaba baktım.

(Dünya senin atıştırma defterindir, sayfalarına

Hesap larmıyaptuğm.

Oraya istersen gerçeği ifade edebüdüğün

halde

gerçek\değ Udir.

Oraya saçmalıklar ya da

yalanlar yazmakta,

veya sayfalarını yırtmakta

özgürsün.

*İlk günah Olan'ı
smvlamaktır.*

Yapma.

Sağanaklar arasında gayet keyifli ılık bir öğleden sonrasıydı. Kasabadan çıkarken sokaklar ıslaktı.

"Duvarların içinden geçebilirsin, değil mi, Don?"

"Hayır."

"Yapabildiğin bir şeye hayır deyince soruyu sorma biçimimden hoşlanmadığını anlıyorum."

"Çok gözlemciyiz, değil mi?" dedi.

"Sorun *geçmekte* mi, *duvarlarda* mı?"

"Evet ve giderek daha da kötü oluyor. Sorun benim sınırlı bir zaman-mekanda varolduğumu ve başka bir zaman-mekana geçtiğimi ima ediyor. Bugün benim hakkımdaki varsayımlarını kabul edecek havada değilim."

Kaşlarımı çattım. Ne sorduğumu biliyordu. Neden bana doğrudan doğruya bir yanıt vermiyor ve bu gibi şeyleri nasıl yaptığını öğrenmeme fırsat tanımıyordu?

"Senin düşüncelerinde kesin olmana işte böyle küçük şeylerle yardım ediyorum," dedi.

"Pekâlâ. Duvarların içinden geçiyormuşsun gibi yapıyorsun, eğer istediğin buysa. Bu daha iyi bir soru mu?"

"Evet. Daha iyi. Ama kesin olmak istiyorsan..."

"Sakın söyleme. Ben ne demek istediğimi söylemesini bilirim. İşte sorum: Bu mekan-zaman sürekliliği inancı içinde 'vücudun' olarak ifade edilen kısıtlı kimlik duygusu yanılsamasını 'duvar' denilen maddi bir engel yanılsaması arasından nasıl geçiriyorsun?"

"Aferin!" dedi. "Soruyu doğru dürüst sorunca kendi kendini yanıtlıyor, değil mi?"

"Hayır, soru kendi kendini yanıtlamadı. Duvarların içinden nasıl geçiyorsun?"

"RİCHARD! Az daha doğru söyleyecektin ve şimdi bir çuval inciri berbat ettin! Ben duvarın içinden geçemem... Böyle dediğin zaman benim hiç üstlenmediğim şeyleri varsayıyor oluyorsun; ben bunları üstlenirsem yanıtlım 'geçmiyorum'dur."

"Ama her şeyi o kadar kesin bir şekilde söylemek kolay değil, Don. Ne demek istediğimi bilmiyor musun?"

"Bir şey katı diye yapmayı denemeyecek misin? Yürümek de ilk başta çok güçtü, ama uğraştın ve şimdi de kolaymış gibi gösteriyorsun."

İçimi çektim. "Tamam. Peki. Soruyu unut."

"Unutacağım. Benim sorum da şu: Sen unutabilecek misin?" Dünya umurunda değilmiş gibi baktı bana.

"Şu halde sen vücudun bir yanılsama olduğunu, duvarın bir yanılsama olduğunu ama varlığın gerçek olduğunu ve yanılsamalarla sınırlanamayacağını söylüyorsun."

"Bunu ben söylemiyorum. Sen söylüyorsun."

"Ama doğru."

"Doğal olarak," dedi.

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Richard, bir şey yapıyor değilsin. Yapıldığını gördün ve oldu bitti."

"Kulağa ne kadar kolay geliyor."

"Yürümek gibi. Öğrenmenin neden güç olduğunu hiç merak ettin mi?"

"Don, duvarın içinden geçmek benim için güç değil, imkânsız."

"Bin kere *imkânsız* dersen güç şeyler senin için kolaylaşır mı dersin?"

"Özür dilerim. Olabilir ve yapma zamanım gelince ben de yapacağım."

"Sular üzerinde yürüyor, arkadaşlar ve duvarların içinden geçemediği için de cesareti kırılıyor."

"Ama o kolaydı, oysa bu..."

"Sınırlılıkların üzerinde bu kadar çok durursan onlardan kurtulamazsın. Daha bir hafta önce toprak içinde yüzmedin mi?"

"Yüzdüm."

"Duvar da sadece dikey bir toprak değil midir? Yanılsamanın hangi yönde gittiği senin için bu kadar önemli mi? Yatay yanılsamaların üstesinden geliniyor da, dikey yanılsamaların gelinmiyor, öyle mi?"

"Dediklerini anlıyorum galiba, Don."

Bana bakıp gülümsedi.

"Anlamaya başladığında seni bir süre yalnız bırakma zamanı gelmiş demektir."

Kasabanın son binası turuncu tuğladan bir tahıl deposuydu. Don uçaklara farklı bir yoldan gitmeye karar vermiş gibi bir ara sokağa saptı. Sokak bir duvarla kesiliyordu. Birden sağa döndü, duvara girdi ve gözden kayboldu. Şimdi düşünüyorum da, eğer o anda onunla dönseydim ben de duvarın içinden geçip giderdim. Ama ben kaldırımda durdum ve onun az önce olduğu yere baktım. Elimi uzatıp dokunduğumda duvar kaskatıydı.

"Bir gün, Donald," dedim. "Bir gün..." Uçaklara kadar olan uzun yolu tek başıma yürüdüm sonra.

Tarlaya gelince, "Donald," dedim. "Bir sonuca vardım: Sen bu dünyada yaşamıyorsun."

Depoya benzin doldurmakta olduğu kanadın üstünden şaşkın

bakışlarla baktı bana. "Elbette," dedi. "Bana bu dünyada yaşayan bir kişi gösterebilir misin?"

"Bir kişi gösterebilir misin de ne demek oluyor? BEN! Ben bu dünyada yaşıyorum!"

Sanki yaptığım bağımsız bir çalışma sonunda gizli bir sırrı ortaya çıkarmışım gibi, "Çok iyi," dedi. "Sana bugün bir yemek ısmarlamamı unutturma bana.. Öğrenmekten ısrarla vazgeçmemene şaşıyorum doğrusu."

Bunu düşündüm. Alay ediyor değildi; söylediğini kastetmişti. "Ne demek istiyorsun? Elbette bu dünyada yaşıyorum. Ben ve daha dört milyar insan. Ama sen..."

"Aman Tanrım! Richard, sen bayağı ciddisin! Yemeği iptal et. Ne hamburger, ne bira, ne de başka bir şey! Ben de senin o büyük bilgiye..." Susup öfkeli bir acımayla bana baktı. "Bundan eminsin. Yani sen... nasıl diyeyim... bir borsacıyla aynı dünyada yaşıyorsun, öyle mi? Yani SEC ekonomik politikasıyla, yatırımlarında yüzde elliden fazla zarar eden ortakların portföylerinin zorunlu incelenmesi kararıyla yaşamın altüst oldu, öyle mi? Bir satranç turnuvası oyuncusuyla aynı dünyada yaşıyorsun demek. New York Open bu hafta başlıyo'r, Petrosyan, Fischer ve Browne yarım milyon dolarlık ödül için Manhattan'da iken seni Ohio'nun bu Maitland kasabasının otlağında ne işin var peki? 1929 Fleet'in bir tarlaya inmiş, hayatta önceliklerinin başında çiftçilerin izinleri, on dakika uçmak isteyen insanlar, Kinner motoru tamirciliği ve dolulardan ölesiye korkmak varken... Senin dünyanda kaç kişi yaşıyor dersin? Dünyanda dört milyar insan yaşıyor, öyle mi? Yani orada durmuş bana dört milyar insanın dört milyar ayrı dünyada yaşamadıklarını söylüyor ve buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Hızlı konuşmaktan soluk soluğa kalmıştı.

"Üzerindeki peyniri eriyen o hamburgerin tadını neredeyse ağzımda duymak üzereydim," dedim.

"Özür dilerim. Seve seve alırdım. Ama artık geçmişte kaldı ve en iyisi onu unutmak sanırım."

Onu bu dünyada yaşamamakla suçlamamın sonuncusuydu bu,

ama yine de kitabın açıldığı yer-de karşıma çıkanları anlamam çok uzun sürdü.

*(Bir süre hayal kurmayı
denersen
hayal kahramanı karakterlerin
kimi zaman bedenleri olan ve
yükleri corvan insanlardan
daha gerçek\olduklarımı
anlarsm..*

13

*Bilincin
bencilliğinin dürüstlüğünün
ölçüsüdür.*

Ona dikkatle kulak ver.

O gece Donald, "Hepimiz istediğimizi yapmakta özgürüz," dedi. "Bu gayet açık, temiz ve basit değil mi? Bir evreni yönetmek için çok esaslı bir yol değil mi?"

"Hemen hemen. Epey önemli bir kısmını unuttun ama," dedim. "Ya?"

"Başka birini incitmediğimiz takdirde istediğimizi yapmakta özgürüz. Bunu demek istediğini biliyorum ama ne demek istediğini açıkça söylemelisin."

Karanlıkta bir ayak sürüme sesi duyunca başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Duydun mu?"

"Evet. Sanki biri..." Kalkıp karanlığa doğru yürüdü. Birden güldü sonra, anlayamadığım bir isim söyledi. "Önemli değil," dediğini duydum. "Gelirsen memnun oluruz... Hayır hayır, öyle ayakta durmana gerek yok... Gel, buyur şöyle..."

Ses epey aksanlıydı, ne Rus ne de Çek, daha çok Transilvanyalı. "Teşekkür ederim. Sizin rahatınızı bozmak istemem..."

Don'un ateşin yanına getirdiği adam bir ortabatı gecesinde pek kolay bulunamayacak biriydi. Ufak tefek, zayıf, kurdu andıran biri, insanı ürküten bir havası vardı, smokin giymiş, sırtına kırmızı saten astarlı siyah bir pelerin atmıştı, ışıktaki rahatsız olmuş görünüyordu.

"Buradan geçiyordum," dedi. "Tarla evimin kestirme yoludur da..."

"Öyle mi?" Shimoda adama inanmamıştı, yalan söylediğini biliyordu ama aynı zamanda da kahkahalarla gülmek için kendini güç tutuyordu. Ben de çok geçmeden ne olup bittiğini anlayacağımı umuyordum.

"Rahatınıza bakın," dedim. "Size bir yardımda bulunabilir miyiz?" Aslında o kadar da yardımsever bir havada değildim, ama adam öylesine içine çekilmişti ki, eğer imkanı varsa rahat etmesini isterdim.

Beni buz gibi donduran umutsuz bir gülümsemeyle yüzüme baktı. "Evet, bana yardım edebilirsiniz. Buna çok ihtiyacım var, yoksa istemezdim. Kanınızı içebilir miyim? Az bir şey. Bu benim yiyeceğimdir, insan kanına ihtiyacım vardır..."

Belki de aksanıydı, ya da İngilizceyi pek iyi bilmiyordu, veya ben dediğini anlayamamıştım ama aylardan beri olamayan bir hızla ayağa fırladım. Hızımdan havada otlar uçtu.

Adam geriledi. Ben genelde zararsız bir insanım ama ufak tefek değilim ve gayet tehdit edici görünmüş olabilirim. Adam başını çevirdi. "Beyefendi, özür dilerim! Lütfen kan hakkında söylediklerimi unutun! Ama bakın..."

"Sen ne diyorsun?" Korktuğum için daha da serttim. "Sen ne diyorsun, bayım? Sen nesin ha? Nesin sen? Bir VAM...."

Sözcük ağzımdan çıkmadan Shimoda araya girdi. "Richard, konuşuyorduk ve sen de sözünü kestin. Lütfen devam edin, beyefendi; arkadaşım biraz acelecidir de."

"Donald, bu herif..."

"Kes sesini!"

Bu sözüne öyle şaşırmıştım ki, sustum ve kendi karanlığından ateşimizin ışığına girivermiş adama bir tür korku dolu sorguyla baktım.

"Lütfen anlayın. Vampir olarak doğmayı ben istemedim. Talihsizlik bu. Fazla arkadaşım yoktur. Ama her gece az bir şey taze kan içmezsem korkunç acılar içinde kıvranırm ve kandan biraz daha uzun zaman yoksun kaldım mı da yaşayamam! Eğer kanınızdan az bir şey emmeme izin vermezseniz yaşayamam." Dudaklarını yalayıp bana doğru bir adım attı. Herhalde Shimoda'nın her nasılsa beni kontrol ettiğini ve kendisine boyun eğdireceğini düşünüyordu.

"Bir adım daha atarsan kan gerçekten akacak, bayım. Bana dokunursan ölürsün..." Onu öldürmezdim ama daha fazla konuşmadan hiç olmazsa bağlamayı düşünüyordum.

Bana inanmış olmalı ki, durup içini çekti. Shimoda'ya döndü. "Ne demek istediğini anlatmış oldun mu?"

"Sanırım. Teşekkür ederim."

Vampir bana bakıp gülümsedi, artık çok rahattı, oyun bittikten sonra sahnede kalan bir aktör gibi. Aksansız, kusursuz bir İngilizceyle, "Kanını içmeyeceğim, Richard," dedi. Sonra gözlerimin önünde, sanki kendi ışığını söndürüyormuş gibi soldu... Beş saniye içinde de kayboldu.

Shimoda yine ateşin başına çöktü. "Söylediklerini kastetmediğine ne kadar seviniyorum bilemezsin!"

Ben vücuduma dolan adrenalin etkisiyle hala titriyordum, bir canavarla mücadeleye hazırdım hâlâ. "Don, ben bu işleri kaldıracak biri değilim sanırım. Belki de neler olup bittiğini bana da açıklasan iyi olur. Neydi... o?"

"Dot Tronsilyanyalı bir vampirdir," dedi yaratığinkinden daha koyu bir aksanla. "Ya da daha kesin olarak söylemek gerekirse, Dot Transilvanyalı bir vampir *düşünce-biçimiydi*. Eğer bir konuyu vurgulamak istiyorsan ve karşıdaki seni dinlemiyorsa, dediklerini kafasına sokmak için bir düşünce-biçimi yaratırsın. Pelerini ve fırlak dişleriyle biraz fazla mı süsledim onu? Ödünü patlattı galiba."

"Pelerin birinci sınıf işçilikti, Don. Ama çok klişeleşmiş, çok... hiç korkmadım."

İçini çekti. "Neyse. Ama hiç olmazsa ne demek istediğimi anladın ve önemli olan da o."

"Ne demek istiyordun ki?"

"Richard, vampirime karşı o kadar sert davranarak yapmak istediğini yapmaktaydın, bunun bir başkasına zarar vereceğini bile bile. Adam sana acı çekeceğini söyledi, eğer kanını...."

"Ama kanımı emecekti."

"Ki bu da eğer bizim gibi yaşamadıkları takdirde incineceğimizi söylediğimizde başkalanna olan davranışımızdır."

Uzun bir süre konuşmadan bunu düşündüm. Bir başkasına zarar vermedikçe istediğimizi yapmakta özgür olduğumuza inanmıştım şimdiye kadar. Ve bu da pek doğru değildi. Bunda eksik bir şey vardı.

"Seni şaşırtan şey aslında mümkün olmayan bir deyimdir. Bu deyim *"birine zarar vermek"* tir. Ne olursa olsun incinmeye veya incinmemeyi seçen bizleriz. Karar veren bizleriz. Başkası değil. Vampirim sana istediğini yapmasına izin vermediğin takdirde zarar göreceğini söylemişti. Bu zarar görme kararı onundur, onun seçimidir. Bu konuda bir şey yapmak ise senin kararındır: ona kanını verirsin; onu duymazdan gelirsın; elini kolunu bağlarsın; kalbine bir kazık

saplırsın. Eğer kalbine kazık saplanması istemiyorsa istediği gibi direnmekte, karşı koymakta özgürdür. Bu seçimler böylesine uzayıp gider."

"Duruma öyle bakarsan..."

"Dinle," dedi. "Bu önemlidir. *Hepimiz. Her istediğimizi. Yapmakta. Özgürüz.*"

*^aşamınm Her olayı ve
Sütün insanları
sen onları oraya çektiğin için
oradadırlar.*

*Onlarla ne yapacağın
Sana kalmış bir şeydir.*

Sen hiç yalnızlık çekmez misin, Don?" Ohio'da Ryerson kasabasındaki kafeteryada otururken aklıma gelmişti bunu sormak.

"Çok şaştım bunu..."

"Şşşt!" dedim. "Sorumu bitirmedim. Birazcık olsun yalnızlık çekmez misin?"

"Senin..."

"Dur. Bütün bu insanları birkaç dakikalığına görüyoruz. Arada sırada kalabalık içinde bir yüz belirir, orada kalmak ve bir merhaba demek, beş on dakika konuşmak ihtiyacını veren güzel bir kadın. Ama benimle on dakika uçar veya uçmaz ve çeker gider ve ben de ertesi gün Shelbyville'e giderim ve onu bir daha hiç görmem. Bu yalnızlıktır işte. Ama ben kendim kalıcı değilken kalıcı dostlar bulamam herhalde."

Don sessizdi.

"Yoksa bulabilir miyim?"

"Şimdi konuşabilir miyim?"

"Konuşabilirsin sanırım." Bulunduğumuz yerde hamburgerler ince yağlı kâğıda sarılıydı ve kâğıdı açtığınızda ortalığa susam taneleri saçılıyordu; susamlar işe yaramazdı ama hamburgerler iyiydi. Don da ben de bir süre konuşmadan yedik. Ne söyleyeceğini merak ediyordum.

"Richard, bizler mıknaatsız, değil mi? Hayır, mıknaatıs değiliz, demiriz, bakır tele sarılmış demirler ve kendimizi mıknaatısa dönüştürmek istediğimiz zaman bunu yapabiliyoruz. İçimizdeki cereyanı telden geçirince kendimize çekmek istediğimiz her şeyi çekeriz. Bir mıknaatıs nasıl çalıştığını merak etmez. O kendisidir ve doğası gereği bazı şeyleri çeker, diğerlerine dokunmaz."

Ağzıma bir patates atıp kaşlarımı çattım. "Bir şeyi söylemedin ama. Bunu nasıl yapıyorum?"

"Sen bir şey yapmıyorsun. Kozmik yasalar var, unuttun mu? Benzer benzeri çeker. Sen olduğun gibi kal, sakın, açık ve parlak. Biz olduğumuz gibi parlarken, her dakika gerçekten yapmak istediğim bu mu diye sorarken ve kendi kendimize evet yanıtı verdiğimizde onu

yaparken, bu otomatik olarak bizden bir şey öğrenemeyecekleri iter ve bizim kendilerinden bir şey öğrenebileceklerimizi bize çeker."

"Ama bunun için de epey inanç gerek ve bu arada da epey yalnızlık çekersin."

Hamburgerinin üzerinden garip garip baktı. "İnanç sahtedir," dedi. "İnanca gerek yoktur. Hayal gücüne gerek vardır." Aramızdaki masanın üstünü temizledi, tuzlukla kızarmış patatesleri, ketçabı, çatal ve bıçakları kenara itti. Ne olacağını, gözlerimin önünde ne bileceğini merak etmiştim.

"Bir susam tanesi kadar hayal gücün varsa," diyerek örnek bir susam tanesini masanın ortasına çekti. "Her şeyi yapabilirsin."

Susam tanesine, sonra da yüzüne baktım. "Siz mesihlerin bir araya gelip bazı konularda fikirbirliğine varmanızı isterdim," dedim. "Ben dünya bana karşı iken gerekenin inanç olduğuna inanırdım."

"Hayır. Ben çalıştığım zamanlar bunu düzeltmek isterdim ama epey güç bir mücadeleydi. İki bin yıl, beş bin yıl önce hayal gücü için bir sözcükleri yoktu ve pek de ciddi olan taraftarları için bulabildikleri en iyi sözcük inançtı. Ayrıca o zaman susam tohumları da yoktu."

Susam -tohumları olduğunu çok iyi biliyordum ama bu yalanı duymazlıktan geldim. "Bu mıknaş işini hayal etmem mi gerekiyor yani? Illinois'in Tanagon kasabasında bir çayırılığı dolduran kalabalık arasında bu güzel ve mistik bir kadının belireceğini mi hayal edeyim? Bunu yapabilirim, ama olacak da sadece odur, benim hayalimdedir."

Umutsuz bir tavırla o anda Em ve Edna'nın kafeteryasının teneke kaplı çatısı ve soğuk ışıklarıyla temsil edilen göğe baktı. "Sadece senin hayalinde mi? Elbette hayalinde olacak! Bu dünya senin hayalindedir, bunu unuttun mu? *Düşüncen neredeyse, deneyimin de oradadır; bir insan düşündüğü şeydir; Korktuğum başıma geldi işte; Düşün ve zengin ol; Eğlence ve kâr için yaratıcı hayaller; Olduğun kişi olarak nasıl arkadaş edinarsın.* Senin hayallerin Olan'ı bir noktaya kadar değiştirmez, gerçeği hiç etkileyemez. Ama biz Warner Bros. her dünyalarından, MGM yaşamlarından söz ediyoruz ve onların

her saniyesi yanılsama ve hayaldir. Biz gözleri açık rüya görenlerin kendimiz için yarattığımız sembollerle gelen rüyalaradır."

Kendi önünden bana doğru bir köprü kurarmış gibi çatalıyla bıçağını bir sıraya dizdi. "Rüyalarının ne anlattığını merak ediyorsun, değil mi? Uyanık yaşamındaki nesnelere bak ve senin için ne anlama geldiklerini sor kendi kendine. Yaşamında ne yana dönse uçak bulunan sen!"

"Evet ama, Don," dedim. Biraz daha ağırdan almasını, bunların hepsini bir anda üzerime yığmamasını isterdim; dakikada bir mil yeni fikirler için çok büyük bir hızı.

"Eğer rüyada uçak görürsen bu senin için ne demektir?"

"Özgürlük. Uçak rüyaları kaçıştır, uçuştur, kendimi özgürlüğe bırakmaktır."

"Sana ne kadar açık konuşmamı istersin? Uyanık görülen rüyalar da aynı şeydir: seni bağlayan her şeyden, sıkıcı işlerden, otoriteden, can sıkıntısından, yerçekiminden kurtulmak iraden. Senin farketmediğin şey zaten özgür olduğun ve hep özgür olduğundur. Bu şeylerden yarım susam tanesi kadar olsaydı sende... sen zaten senin sihirbaz yaşamının mutlak efendisisin. *Sadece* hayal gücü, ha? Sen ne diyorsun?"

Garson kadın bir yandan tabakları kurularken arada sırada da garip garip Don'a bakıyor, adamın kim olduğunu merak ediyordu.

"Demek sen hiç yalnızlık çekmezsin, Don?" dedim.

"Eğer yalnızlığı istemiyorsam. Zaman zaman çevremde olan başka boyutlardan arkadaşlarım vardır. Tıpkı senin gibi."

"Hayır, ben bu boyutta, bu hayal dünyasında diyorum. Bana ne demek istediğini göster, bana mıknaşın küçük bir mucizesini göster... Bunu öğrenmek istiyorum."

"Sen bana göster," dedi. "Yaşamına bir şey sokmak için onun zaten orada olduğunu hayal et."

"Ne gibi? O güzel kadın gibi mi?"

"Ne olursa. O kadın değil. Önceleri küçük bir şey."

"Şimdi mi deneyeyim bunu?"

"Evet."

"Pekâlâ... *Mavi bir tüy.* "

Boş bakışlarla baktı yüzüme. "Richard? Mavi bir tüy mü?"

"Kadın gibi olmasın dedin, küçük herhangi bir şey dedin."

Omuzlarını silkti. "Pekâlâ. Mavi bir tüy. Tüyü hayal et şimdi. Her çizgisini, kenarım, ucunu, koparıldığı yerdeki V biçimindeki yarığı, sapın çevresindeki incecik tüyleri. Sonra da bırak gitsin."

Bir an gözlerimi kapattım ve hayalimde on beş santim boyunda, kenarlarında gümüş rengi alan mavi bir tüy düşündüm. Karanlıkta ağır ağır uçan bir mavi tüy.

"İstersen çevresini altın bir ışıkla sar. O iyileştirici bir şeydir, gerçekleştirmeye yarar ama bu mıknaş işinde de yararlıdır."

Tüyümü altın sarısı bir parıltıyla kuşattım. "Tamam."

"Oldu. Şimdi gözlerini açabilirsin."

Gözlerimi açtım. "Tüyüm nerede?"

"Eğer düşüncelerinde açık seçik görmüşsen şu anda koskoca bir Mack kamyonu gibi üstüne geliyordur."

"Tüyüm mü? Mack kamyonu gibi mi?"

"Mecazi olarak, Richard."

Bütün gün bir tüyün ortaya çıkmasını bekledim ama çıkmadı. Akşam üzeri sıcak bir hindili sandviç yerken gördüm. Bir süt kutusu üzerinde küçük bir resimdi. *Scott Mandrası için Mavi Tüy Çiftliği tarafından paketlenmiştir. Bryan, Ohio.*

"Don, tüyüm!"

Baktı, omuzlarını silkti. "Ben senin gerçek bir tüy istediğini sanmıştım."

"Başlangıç olarak her tüy olur, değil mi?"

"O tüyü öyle tek başına mı gördün, yoksa elinde mi tutuyordun?"

"Tek başına."

"Eh, bu da durumu açıklıyor. Eğer mıknaşladığın şeyle beraber olmak istiyorsan kendini de resmin içine koymalısın. Özür dilerim, onu söylemeyi unutmuşum."

Garip, ürkütücü bir duygu. Olmuştu! İlk nesnemi bilinçli olarak mıknaşlamıştım! "Bugün bir tüy, yarın bütün dünya!" dedim.

"Dikkatli ol, Richard, yoksa pişman olursun..."

*Söylediğin gerçeğin
ne geçmişi vardır
ne geleceği.*

*Odur,
ve bütün olması gereken de
budur.*

Uçağımın altında sırtüstü yatmış, gövdenin altındaki yağları siliyordum. Her nasılsa motor artık eskisi kadar yağ püskürtmüyordu. Shimoda bir müşterisini uçurdu, sonra gelip ben çalışırken yanıma oturdu.

"Richard, herkes geçimini sağlamak için çalışırken sen bütün gün bu çift kanatlı çılgın uçağınla hiçbir şeyi umursamadan kasaba kasaba dolaşıp milleti uçurmakla dünyayı nasıl etkileyeceğini düşünebilirsin?" Beni sınıyordu yine. "Bu soruyla pek çok kere karşılaşacaksınız."

"Donald, Bir: Ben dünyayı etkilemek için var olmuş değilim. Ben yaşamımı beni mutlu edecek biçimde yaşamak için varım."

"Tamam. Peki ikincisi?"

"İki: Herkes geçimini sağlamak için canının istediğini yapmakta özgürdür. Üç: Sorumlu olan karşılığını verebilir, istediğimiz gibi yaşamının yanıtını verebiliriz. Bu yanıt verecek bir tek insandır ve o da..."

"... bizleriz," dedi Don çevremizdeki hayalî bir kalabalık adına beni yanıtlayarak.

"Kendimize bile bir açıklama yapmak zorunda değiliz, eğer istemiyorsak... Sorumsuzluk kötü bir şey değildir. Ama çoğumuz neden belirli bir şekilde davrandığımızı, seçimlerimizi nasıl yaptığımızı, yapmak istemediğimiz bir işte para için çalışacak yerde neden bir kuşu seyrettiğimizi veya bir karıncayı ezdiğimizi öğrenmeyi daha ilginç buluruz." Hafifçe irkilerek, "Çok uzun bir yanıt mı oldu?" dedim.

Başını salladı. "Çok çok uzun."

"Tamam... Sen dünyayı nasıl etkileyeceğini umuyorsun?.." Uçağın altından çıktım, bir süre kanatların gölgesinde dinlendim. "Dünya istediği gibi yaşasın ve ben de canımın istediği gibi yaşayayım. Buna ne dersin ha?"

Mutlu ve gururlu bir gülümsemeyle baktı yüzüme. "Gerçek bir mesih gibi konuştun işte! Basit, doğrudan doğruya, kolayca tekrarlanabilir ve biri çok dikkatle düşünme zahmetine katlanmadığı takdirde soruyu da yanıtlamıyor."

"Bir daha dene." Bu işi yaparken zihnimin çalışmasını incelemek çok keyifliydi.

"Efendi," dedi. "'Ben sevilme istiyorum, sevecen bir kişiyim, başkalarına bana davranılmasını istediğim gibi davranırım, ama yine de arkadaşım yok ve yapayalnızım.' Buna ne yanıt vereceksin?"

"Bilemem," dedim. "Sr.na ne söyleyebileceğim hakkında en ufak bir fikrim bile yok."

"NE?"

"Bir şaka sadece, Don. Geceyi biraz neşelendirmek için. Zararsız bir tempo değiştirici."

"Geceleri nasıl neşelendirdiğin konusunda biraz dikkatli olmalısın. Sorunlar, kendileri ileri derece gelişmiş değillerse, -ki onlar kendi mesihleri olduklarını bilirler- sana gelenler için şaka ve oyun değildir. Yanıtlar sana verildiğine göre onları açıkça söyle. Öyle 'Bilmiyorum' falan dersen bir kalabalığın bir insanı kazıkta ne büyük bir hızla yaktığını öğrenirsin."

Gururla doğruldum yerimde. "Ey Arayan İnsan, bana yanıt için geldin ve ben de sana yanıtlarımı veriyorum: Altın Kural işlemiyor artık. Kendisine yapılmasını istemediğini başkalarına yapan bir mazohist ile karşılaşmak ister misin? Ya da çukura canlı canlı atılma şerefini özleyen bir Timsah Tanrı müridiyle? Ya da her şeyi başlatan o Samiriyeli ile... Yolun kenarında yatan adamın yaralarına yağ dökülmesini istediğini nereden çıkarmıştı o? Ya o adam o sakın anlarını kendisini ruhsal olarak tedavi etmek için kullanıyor ve bundan zevk alıyor idiyse?" Kendi kulağıma gayet inandırıcı geliyordum.

"Kuralı *Başkalarına kendine davranılmasını istediğin gibi davranma* çevirsek bile, bizden başkasının kendisine nasıl davranılmasını istediğini nereden bilebiliriz? Ne kadar dürüstçe uygularsak uygulayalım Kuralın anlamı şudur: *Başkalarına, başkalarına gerçekten davranmak istediğin gibi davran.* Bu kuralla bir mazohistle karşılaşırısan onu kendi kamçısıyla kamçılaman gerekmez, çünkü bu onun senden kendisine yapmam istediği şeydir. O müridi timsahlara atma gereği de kalmaz." Yüzüne baktım. "Çok mu laf kalabalığı oldu?"

"Her zamanki gibi. Richard, sözlerini kısa tutmayı öğrenmezsen dinleyicilerinin yüzde doksanım kaybedeceksin."

"Dinleyicilerimin yüzde doksanını kaybetmenin ne sakıncası var?" diye sordum hemen. "HEPSİNİ kaybetmemin ne sakıncası var? Bildiğimi biliyorum, konuştuğumu konuşuyorum! Bu yanlışsa ne yapalım yani. Uçak yolculuğu üç dolar nakittir!"

"Biliyor musun?" diye Shimoda pantolonundaki otları silkerek ayağa kalktı.

"Ne?" diye sordum küskün bir sesle.

"Şu anda mezun oldun. Usta olmak nasılmış, ha?"

"Berbat bir şey."

Belli belirsiz bir gülümsemeyle yüzüme baktı. "Alışırısın," dedi.

*İşte sana yeryüzündeki görevinin
tamamlanıp tamamlanmadığını
anlamak için bir
test:*

*Eğer yaşıyorsan,
tamamlanmamış demektir.*

Hırdavatçı dükkânları rafları ta gerilere kadar uzanan upuzun yerlerdir. Hayward Hırdavatçısının loşluğunda Fleet'in kuyruk mahmuzu için üç sekizlik somun, cıvata ve rondela arıyordum. Shimoda tabii bir hırdavatçı dükkânından alınacak hiçbir şeye ihtiyaç duymadığı için sabırla beklemekteydi. Eğer herkes onun gibi olsa, ihtiyaçlarını düşünce-biçimlerinden ve havadan sağlasa, onarımlarını parçasız ve uğraşmadan yapsa ekonomi olduğu gibi çöker diye düşünüyordum bir yandan da.

Sonunda aradığım cıvataları buldum ve alıp dükkân sahibinin hafif bir müziğin çalınmakta olduğu tezgâhına döndüm. *Greensleeves*; çocukluğumdan beri beni mutluluğa boğan melodi şimdi görünmeyen bir ses düzeninden yayılmaktaydı... Dört yüz nüfuslu bir kasabada insanın bulmayı beklemeyeceği bir şeydi doğrusu.

Ancak o yana gidince bunun Hayward için de pek garip olduğunu anladım, çünkü ortalıkta bir ses düzeni falan yoktu. Dükkân sahibi taburesinde arkasına yaslanmış mesihin ucuzluk rafından aldığı altı telli bir gitarda çaldığı melodiye dinlemekteydi. Müzik çok hoştu, ben de orada sessizce yetmiş üç sentimi öderken yine etkisi altında kalmıştım. Belki de aletin tenekemsi kalitesindendi, ama yine de uzak ve sisli öteki yüzyıl İngiltere'sinin sesiydi.

"Donald, ne kadar da hoş! Gitar çalabildiğini bilmiyordum!"

"Bilmiyor muydun? Şu halde birinin İsa'ya bir gitar verdiği takdirde, 'Kusura bakmayın ama çalmasını bilmiyorum' diyeceğini düşünüyorsun o halde? Öyle mi derdi, ha?"

Shimoda gitarı yerine bırakıp benimle birlikte dışarı güneşe çıktı. "Ya da Rusça ya da Farsça konuşan biri geldiğinde kendisine usta diyen birinin onun ne dediğini anlamayacağını mı sanıyorsun? Ya da bir D-10 Cat'i çalıştırmak ya da uçak uçurmak istese yapamayacağını mı?"

"Demek sen her şeyi bilirsin, öyle mi?"

"Sen de bilirsin. Ben sadece her şeyi bildiğimi bilirim."

"Ben de öyle gitar çalabilir miyim?"

"Hayır, senin stilin benimkinden farklı olurdu."

"Bunu nasıl yapabiliyorum?" Dükkâna koşup gitarı satın alacak değildim, merakımdan soruyordum.

"Çalamadığın hakkındaki bütün çekingenliğinden ve inançlarından kurtul. Gitara sanki yaşamının bir parçasıymış gibi dokun, ki başka bir yaşamda öyleydi de. İyi çalabileceğim bil ve parmaklarını bilinçdışı benliğine bırak ve çal."

Hipnotizma ile öğrenme konusunda bir şeyler okumuştum. Öğrencilere o sanatın ustaları olduğu telkin edilirdi, onlar da usta sanatçılar gibi çalarlar, resim yaparlar ya da yazarlardı. "Gitar çalmasını bilmediğimi unutmak çok güç bir şey, Don."

"O zaman gitar çalmak da senin için güç olacaktır. Kendine doğru olanı yapmak için izin vermen, çekingen zihninin iyi çalma hakkını kazanmak için yeterli ıstırap çektiğini söylemesine kadar yıllarca çalışman gerekecek."

"Neden uçmasını öğrenmem o kadar uzun sürmedi peki? Pilotluğun güç olduğu söylenir ama ben çok çabuk öğrenmiştim."

"Uçmak istiyor muydun?"

"Benim için ondan önemli bir şey yoktu! Her şeyden çok istiyordum! Bulutlara tepeden bakıyor, sabahları bacalardan yükselen dumanları görüyor, o sakinlik içinde dosdoğru yukarı çıkıp... Anladım. 'Gitar için aynı şeyi hissetmedin, değil mi?' diyeceksin."

"Gitar için aynı şeyi hissetmedin, değil mi?"

"Don içimde bir ses senin uçmayı böyle öğrendiğini söylüyor, Don. Günün birinde Travel Air'e bindin ve uçurdun. Daha önce hiç uçağa binmemiştin."

"Sezgilerin bayağı güçlümüş."

"Ehliyet almak için uçuş sınavına girmemişsindir. Dur dur. Senin ehliyetin de yoktur, değil mi?"

Yüzünde bir gülümseme iziyle baktı bana, sanki kendisine ehliyetini göstermesini istemişim de bunu yapabilirmiş gibi.

"Yani bir kâğıt parçası mı demek istiyorsun, Richard? Öyle bir şey mi?"

"Evet, öyle bir kâğıt parçası."

Elini cebine sokup cüzdanını çıkartmadı. Sağ elini açtı ve avcunda bir pilotluk ehliyeti duruyordu. Sanki hep elinde taşıyor da benim sormamı bekliyormuş gibi. Kâğıt solmuş ya da kıvrılmış değildi; on saniye önce öyle bir şeyin var olmadığını düşündüm.

Ama alıp baktım. Resmî bir pilot ehliyetnamesiydi, Ulaştırma Bakanlığı mühürlü, İndiana'da bir adresi olan Donald William Shimoda'ya verilmişti. Tek ve çok motorlu uçaklar ve planörler kullanabilirdi.

"Deniz uçağı ya da helikopter ehliyetin yok mu?"

"İhtiyacım olursa onlar da olur." Bunu öyle esrarengiz bir tavırla söylemişti ki, ondan önce ben bastım kahkahayı. International Harvester mağazasının önünü süpüren adam durup bize baktı, o da gülümsedi.

"Ya ben?" dedim. "Ben de yolcu uçağı kullanma hakkını isterim."

"Kendi ehliyetnamelerini kendin yapmalısın," dedi.

Jeff Sykes radyo sohbetinde daha önce hiç görmediğim bir Donald Shimoda ile karşılaştım. Program saat 21:00'de başladı ve bir saat onarımcısınınkinden daha büyük olmayan ve düğmeler, kollar ve raflar dolusu kasetlerle dolu bir odada gece yarısına kadar devam etti.

Sykes bu kadar eski bir uçakla kasaba kasaba dolaşıp insanları uçurmada yasadışı bir şey olup olmadığını sorarak açtı programı.

Yanıt hayırdı, yasadışı bir durum yoktu, uçaklar herhangi bir jet uçağı kadar dikkatle kontrol edilirdi. Pek çok madenî uçaktan çok daha güvenli ve sağlamdı ve bütün gereken bir ehliyet ile alanın sahibi olan çiftçinin onayıydı. Ama Shimoda öyle konuşmadı. "Kimse bizi yapmak istediğimizi yapmaktan alıkoyamaz, Jeff," dedi.

Bu doğrudur ama bu uçakları merak eden bir radyo dinleyici kalabalığı varken böyle konuşmanın hiç gereğı yoktu. O bunu söyledikten bir dakika sonra Sykes'ın masası üstündeki telefonun ışığı yanmaya başladı.

"Telefonda bir dinleyicimiz var," dedi Sykes. "Sizi dinliyorum, hanımefendi."

"Canlı yayında mıyım?"

"Evet, hanımefendi, canlı yayındasınız ve konuğumuz pilot Bay Donald Shimoda. Buyrun, sizi dinliyoruz."

"O adama herkesin canının istediğini yapmadığını, bazılarının bir karnavalla uçacakları yerde geçimlerini sağlamak için çalıştıkla-

rını ve biraz daha sorumluluk sahibi olduklarını söylemek istiyorum!"

"Geçimleri için çalışan insanlar da en çok yapmak istedikleri şeyi yapıyorlardır," dedi Shimoda. "Geçimlerini sağlamak için oynayanlar kadar..."

, "Kutsal Kitap ekmeğini almanın teriyle kazanacaksın ve elem içinde yiyeceksin der."

"Eğer istiyorsak onu da yapmakta özgürüz."

"İstediyini yap!" Senin gibi insanların bunu söylemelerinden usandım artık! İnsanları başıboş bırakırsan dünyayı yıkarlar. Şu anda da yaptıkları bu zaten. Yeşilliklere, canlılara, ırmaklara ve denizlere olanlara bakın!"

Kadın Shimoda'ya elli tane farklı yanıt imkânı vermişti ama o hepsini gözardı etti. "Dünyanın yıkılması iyidir," dedi. "Seçip yaratabileceğimiz milyonlarca başka dünya vardır. İnsanlar gezegenleri istedikleri sürece üzerinde yaşanacak gezegenler olacaktır."

Bu dinleyiciyi yatıştıracak bir yanıt değildi. Şaşkınlıkla baktım Shimoda'ya. Pek çok eski yaşamın görüş açısıyla, sadece bir ustanın hatırlayabileceği bilgilerle konuşuyordu. Telefon eden doğal olarak tartışmanın doğumun başlangıç ölümün son olduğunu sandığı bir tek dünya gerçeğiyle ilgili olduğunu düşünmekteydi. Shimoda bunu biliyordu ama neden öyle davranıyordu ki?

Kadın, "Her şey yolunda, değil mi?" dedi. "Bu dünyada kötülük yok, çevremizde günah diye bir şey yok, öyle mi? Bu sizi hiç rahatsız etmiyor demek?"

"Rahatsız olacak bir şey yok ki, hanımefendi. Biz yaşam olan bütünün sadece çok küçük bir noktasıyız ve o tek nokta da sahtedir. Her şey dengelidir, kimse kendi rızası olmadan acı çekmez ve ölmez. Kimse istemediği şeyi yapmaz. Bizi mutlu eden ve mutsuz eden şeylerin dışında iyi de yoktur kötü de."

Bunların hiçbiri telefondaki kadını sakinleştirecek şeyler değildi. Ama kadın birden söylediğini kesip, "Söylediğiniz bu şeyleri nereden biliyorsunuz? Söylediklerinin doğru olduğunu nasıl biliyorsunuz?" dedi.

"Doğru olup olmadıklarını bilmiyorum. Onlara inanmak eğlenceli olduğu için inanıyorum."

Gözlerimi kıstım. Bunu denediğini ve doğru olduğunu gördüğünü söyleyebilirdi... ama söylemedi. Neden?

Bunun bir nedeni vardı. Gözlerimi güçlkle açık tutuyordum, odanın çoğu gri bir renk içindeydi ve Shimoda'nın konuşmak için mikrofona eğilmiş konuşan bulanık imajı. Bütün bunları açıkça söylüyordu, herhangi bir seçim sunmuyor, zavallı dinleyicilere yardım için bir çaba göstermiyordu.

"Önemli olan her kim varsa, kim mutlu olmuşsa, kim dünyaya bir şey vermişse bencil bir varlıktır, kendi çıkarı için çalışmıştır. Hiçbir istisnası yoktur bunun."

Akşam hızla akıp giderken bir erkek telefon etti. "Bencil! Bayım, sen Deccal'm ne olduğunu bilir misin?"

Shimoda bir an gülümseyip rahatça yerleşti koltuğuna. Sanki karşısındaki adamı tanıyor gibiydi.

"Belki de bunu bana siz söyleyebilirsiniz," dedi.

"İsa hemcinslerimiz için yaşamak zorunda olduğumuzu söylemişti. Deccal bencil olun, kendiniz için yaşayın ve sizden başkasının canı cehenneme der."

"Ya da cennete veya nereye gitmek isterlerse oraya."

"Sen tehlikelisin, bunu biliyor muydun, bayım? Ya herkes seni dinler de canının istediğini yaparsa? O zaman ne olur dersin, ha?"

"Bence galaksinin bu köşesindeki en mutlu gezegen olur burası."

"Bayım, çocuklarımin senin sözlerini duymalarıim istediğimi sanmıyorum."

"Çocukların ne duymak istiyorlar?"

"Eğer hepimiz istediğimizi yapmakta özgürsek, o zaman da tüfeğimle oraya gelip senin kafanı uçurmakta özgürüm."

"Onu da yapmakta özgürsün elbette."

Telefon kapandı. Kasabada en az bir öfkeli adam vardı. Ötekiler ve hatta öfkeli kadınlar da telefondaydılar, makinenin tüm düğmeleri yanıp sönüyordu.

Böyle olması gerekmezdi; aynı şeyi daha farklı söyleyebilir ve kimsenin tüylerini kabartmazdı.

Troy'da kalabalık birden çevresini sardığında duyduğum o his büyüyordu içimde. İkimizin de yola çıkma zamanı gelmişti artık.

O stüdyoda el kitabının hiçbir yararı yoktu.

***Özgür ve mutlu
yaşamak için
can sıkıntısını feda etmelisin.
(Bu her zaman kolay bir
jei akar hâkî olmaz.***

Jeff Sykes herkese bizim kim olduğumuzu, uçaklarımızın 41 no.lu otoyol üzerinde John Thomas'ın tarlasında durduğunu ve geceleri kanadın altında yattığımızı söylemişti.

Çocuklarının ahlakı ve Amerikan yaşam biçiminin geleceği için korkan insanlardan yükselen öfke dalgalarını hissediyordum ve bundan hiç de hoşnut değildim. Programın yarım saati kalmıştı ve durum giderek kötüleşiyordu.

Bir sonra arayan adam, "Bayım, sen bir sahtekârsın," dedi.

"Elbette sahtekârım. Bu dünyada hepimiz sahtekârız, hepimiz olmadığımız şeymişiz gibi davranıyoruz. Bizler gezip dolaşan gövdeler değiliz, atomlar ve moleküller" değiliz, biz Olan'ın öldürülemeyen, yok edilemeyen fikirleriyiz, her ne kadar öyle olmadığımızı inansak da..."

Söylediklerinden hoşlanmıyorsam gitmekte özgür olduğumu hatırlatacak ilk kişi kendisiydi ve ellerinde meşalelerle uçakların yanında bizi linç etmek için bekleyenler korkuma gülerdi.

*JAynlvçlar seni umutsuzluğa
düşürmesin.*

*'Bir daha buluşmak^ için
bir elveda gereklidir.*

*'Ve bir daha buluşmak^ dakikalar ya da
ömürler sonra, dost olanlar
için kaçındmazdvr.*

Ertesi öğlen millet uçmaya gelmeden Don kanadımın yanına geldi. "Sorunumun ne kadar mucize göstersem de kimse-
nin beni dinlemeyeceği olduğunu anladığında ne söylediğini hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"O zamanı hatırlıyor musun, Richard?"

"Evet, zamanını hatırlıyorum. Aniden yapayalnız görünmüştün. Ama ne dediğimi hatırlamıyorum."

"İnsanların benim söylediklerime aldırış etmelerini önemsemin mutluluğum için başkasına bağlı olduğum anlamına geldiğini söylemiştin. Ben buraya bunu öğrenmeye geldim işte: *İletişim kurup kurmamam önemli değil*. Ben bu yaşamı dünyanın nasıl işlediğini başkalarıyla paylaşmak için seçtim ve bunu hiçbir şey söylemek için de seçmiş olabilirdim. Olan'ın benim bunun nasıl işlediğini başkalarına anlatmama ihtiyacı yok."

"Bu belli bir şey, Don. Bunu sana ben de söyleyebilirdim."

"Çok teşekkür ederim. Bulmak için bu hayatı yaşadığım tek fikri buldum işte. Koca bir yaşamın çalışmasını bitiriyorum ve o da, 'Bu belli bir şey, Don,' diyor."

Gülüyordu, ama aynı zamanda hüznüydü ve o sırada bunun nedenini bilemiyordum.

*(Bilgisizliğin-belirtisi
Adaletsizlikle trajediye olan
İnancının derinliğidir.*

*'İrtdın dünyanın sonu
dediğine
usta
keü\bek\der.*

M ^ 1 Kitabı'ndaki bu sözcükler benim için tek uyarıydı. Bir **m4** an uçmayı bekleyen normal az bir kalabalık vardı; uçağa JL - ^erde yaklaşıyor, pervanesinin yarattığı rüzgârla yanlarında duruyor. Benim depoya benzin doldururken Fleet'in kanadı üzerinden seyrettiğim sıradan bir sahne. Bir an sonra bir lastik patlaması gibi bir ses duyuldu ve kalabalık da patlayarak koşmaya başladı. Travel Air'ın lastiğine el sürülmemişti, motor bir an önceki gibi boşta çalışıyordu, anja pilot kokpiti altında bir karışık bir delik vardı ve Shimoda başı öne düşmüş, gövdesi ani ölüm kadar kıpırtısız öteki yana savrulmuştu.

Donald Shimoda'nın vurulduğunu anlamam için bir saniyenin binde biri yetti; bir an sonra da benzin tenekesini attığım gibi yere

atladım ve koşmaya başladım. Bir film senaryosuydu sanki, bir amatör oyunu, tñfekli bir adam herkesle birlikte koşuyordu ve bana bir kılıç darbesiyle devireceğim kadar yakındı. şimdi dñřñnñnce ona aldırış etmediğimi hatırlıyorum. Öfkelenmiř, dehşete dñřmñř ya da řoka uğramış değildim. Önemli olan tek şey mñmkñn olduğu kadar çabuk Travel Air'ın kokpitine varmak ve arkadaşımla konuşmaktı.

Bir bomba isabet etmiş gibiydi, vücudunun sol yanı parçalanmış meşin, et, kan ve bez karışımı, ıslak kızıl bir yığındı.

Ön tablonun alt sağ köşesindeki yakıt ayar dñęmesine doğru kaymıştı başı. Omuz kemerini bağlamış olsaydı öyle öne fırlamayacağını dñřñndñęñmñ hatırlıyorum.

"Don? İyi misin?" Ancak bir budalanın söyleyeceği sözler.

Gözlerini açıp gülñmsedi. Kendi kanı yñzñne pñskñrmñřtı. "Richard, nasıl görññyorum?"

Konuřtuęunu duyunca rahatlamıştım. Konuřabiliyorsa, dñřñnebiliyorsa dñzelebilirdi.

"Daha iyisini bilmeseydim biraz sorunun olduğunu söylerdim."

Kıpırdamadı, yalnızca başını hafifçe oynattı ve ben birden yine korkuverdim; o pislik ve kan değil de hareketsizliği beni daha çok ùrkñtmñřtı. "Dñřmanın olduğunu bilmiyordum."

"Dñřmanım yok. O., bir dosttu. Nefret eden birinin ... beni öldñrerek., yaşamına bin tñrlñ bela getirmesinden iyidir."

Kokpitin yanları ve koltuk kan içindeydi -Travel Air'ı temizlemek epey güç olacaktı. Ancak uçakta fazla bir hasar da yoktu. "Bunun olması mı gerekiyordu, Don?"

"Hayır..." dedi zayıf bir sesle; güçlñkle soluk alıyordu. "Ama sanırım... bu dramdan hoşlandım..."

"Eh, haydi iş başına! Kendini tedavi et! Gelen kalabalığa bakılırsa çok iş olacak."

Ama onunla şakalaşırken ve gerçeği öylesine bildiği ve anladığı halde, arkadaşım Don Shimoda yakıt ayar dñęmesinin tñmñyle ùstñne dñřtñ ve öldñ.

Kulaklarımda bir gñrleme oldu, dñnyam kaydı, parçalanmış gövdeden ıslak kırmızı çimenlere dñřtñm. Cebimdeki kitabın ağırlığı

beni yan tarafıma devirmiş gibiydi. Toprağa çarptığım anda kitap cebimden fırladı, rüzgâr sayfalarını ağır ağır çevirdi.

İsteksizce aldım kitabı. Böyle mi sona erecekti, diye düşündüm, bir ustanın sözleri, kendisini bir tarlada karşısına ilk çıkan çılgın bir köpeğin saldırısından kurtaramayacak güzel sözler mi sadece?

Sayfada şunların yazılı olduğuna inana kadar üç kere okumak zorunda kaldım:

*Bu kitaptaki her şey
Yanlış
Olabilir.*

SONSÖZ

Sonbahar geldiğinde sıcak havalarla birlikte güneye uçmuş-tum. Konacak iyi arazi daha azdı ama kalabalıklar giderek artıyordu. İnsanlar her zamandan hoşlanırlardı çift kanatlı uçağa binmeye ve bu son günlerde giderek daha çoğu uçtuktan sonra kamp ateşim başında konuşmaya kalıyorlardı.

Arada sırada pek de hasta olmayan biri konuşmanın kendisine iyi geldiğini söylüyor ve ertesi gün insanlar bana bir garip bakıyorlar, merakla biraz daha yaklaşıyorlardı. Zamanından önce uçup gittiğim oluyordu.

Fleet her zamankinden daha iyi ve daha az benzinle çalışıyordu ama mucize falan da olmuyordu. Yağ damlatması kesilmişti, pervanesi ve ön camıyla böcekleri de öldürmüyordu. Ya hava serinlemişti ya da küçük yaratıklar kaçmayı başaracak kadar akıllanmışlardı.

Yine de Shimoda'nın vurulduğu o öğle üzeri zamanın ırmaklarından biri benim için akmaz olmuştu. Bu ne inandığım ne de anladığım bir sondu; olay orada kalmıştı ve ben her nasılsa değişebileceğini umarak onu bin kere daha yaşamıştım. Ama bu hiç olmadı. O gün öğrenmem gereken neydi ki?"

Ekimin sonlarında bir gece, Mississippi'de korkup kalabalığı bırakarak kaçtıktan sonra ancak Fleet'i indirecek kadar küçük bir boşluk bulmuştum.

Uyumadan önce yine o son anı düşündüm -neden ölmüştü? Bunun için bir neden yoktu. Eğer dedikleri doğruysa...

Onunla konuştuğumuz gibi konuşacağım, bir şeyler öğreneceğim, sözlerimde saldıracağım, yeni parlak zekamı kendisinininkiyle boy ölçüştüreceğim birisi yoktu. Ben mi vardım? Evet, ben Shirrto-da'nın verdiği keyfin yansını veremezdim, o bana hep o ruhsal karate darbeleriyle dengemi kaybettirerek öğretirdi.

Bunu düşünerek uyudum ve bir rüya gördüm.

*

Bir çayırda diz çökmüş, sırtı bana dönük olarak Travel Air'da açılan deliği onarıyordu. Dizi dibinde bir rulo Birinci Sınıf uçak bezi ve bir teneke tutkal vardı.

Rüya gördüğümü biliyordum ama bunun gerçek olduğunu da biliyordum.

"DON!"

Ağır ağır doğruldu, dönüp bana baktı, sevincime ve hüznüme gülümsedi.

"Selam, ahbap," dedi.

Gözlerimin yaşından kendisini göremiyordum. Ölmek yoktu, ölmek hiç yoktu ve bu adam benim dostumdu.

"Donald!... Bir çayırda diz çökmüş, sırtı bana dönük olarak Travel Air'da açılan deliği onarıyordu. Dizi dibinde bir rulo Birinci Sınıf uçak bezi ve bir teneke tutkal vardı.

Rüya gördüğümü biliyordum ama bunun gerçek olduğunu da biliyordum.

"DON!"

Ağır ağır doğruldu, dönüp bana baktı, sevincime ve hüznüme gülümsedi.

"Selam, ahbap," dedi.

Gözlerimin yaşından kendisini göremiyordum. Ölmek yoktu, ölmek hiç yoktu ve bu adam benim dostumdu.

"DonaJd!... *yaşıyorsun!* Ne yapıyorsun?" Koşup kendisini kucakladım. Gerçekti işte. Pilot ceketinin meşinini hissediyor, kollarını sıkıyordum.

"Merhaba," dedi. "İzin verir misin? Şu deliği yamalamaya çalışıyorum."

Onu gördüğüme o kadar sevinmişim ki, hiçbir şey olanaksız değildi.

"Bez ve tutkalla mı?" dedim. "Bez ve tutkalla mı onarmaya çalışıyorsun? Öyle yapılmaz ki, *onu kusursuz görürsün* ve bitti işte..." Konuşurken elimi kanlı deliğin üzerinden geçirdim ve elim üzerinden geçtiği anda delik kaybolmuştu. Sadece bezi kuyruktan kuyruğuna kadar dikişsiz ayna gibi parlayan uçak vardı şimdi.

"Demek öyle yapılır!" dedi. Kara gözlerinde sonunda başarılı olan zihinsel tamirciye duyduğu gurur vardı.

Ben garip bulmamıştım; rüyada bu işin yapılma yolu buydu.

Kanadın yanında sabah ateşi yakılmış, üzerine bir tava yerleştirilmişti. "Bir şey pişiriyorsun, Don! Biliyor musun, seni bir şey pişirirken hiç görmemiştım. Nedir o?"

"Tava ekmeği," dedi. "Hayatımda yapmak istediğim son bir şey de bunun nasıl yapılacağını göstermektir."

Çakısıyla iki parça kesip birini bana uzattı. Bunları yazarken o tat hâlâ damağımdadır... yağda ısıtılmış tutkal ve talaş tadı.

"Ne diyorsun?" dedi.

"Don..."

"Hayaletin İntikamı," diye sıırıttı. "Alçıyla yaptım." Kendi parçasını tavaya bıraktı. "Eğer birini öğrenmeye yöneltmek istiyorsan bunu tava ekmeğınle değil bilginle yapmanı hatırlatmak için. Tamam mı?"

"HAYIR! Beni sev, tava ekmeğimi sev! Yaşamın temeli bu, Don!"

"Pekâlâ. Ama seni uyarıyorum: eğer bunu vermeye kalkarsan biriyle yediğın ilk yemek son yemeğın olur."

Güldük, sonra sustuk. Konuşmadan baktım yüzüne.

"Don, iyisin, değil mi?"

"Ölmemi mi bekliyordun yani? İnsaf, Richard!"

"Bu rüya değil, değil, mi? Seni gördüğümü unutmayacağım, ha?"

"Hayır. Bu bir rüyadır. Akli başında bir dünyalı için, ki bir süre öyle kalacaksın, başka bir zaman-mekandır ve bir rüyadır. Ama hatırlayacaksın ve o da düşünüşünü ve yaşamını değiştirecektir."

"Seni bir daha göreceğim miyim? Geri dönecek misin?"

"Sanmıyorum. Zamanların ve mekanların ötesine geçmek istiyorum... aslında geçtim de. Ama aramızda bu bağ var, seninle benim ve ailemizden olan diğerleri arasında. Bir sorunla karşılaşıncı onu kafana yerleştir ve yat uyu, eğer istiyorsan burada uçağın yanında buluşup konuşuruz."

"Don..."

"Efendim?"

"Neden tüfek? O neden oldu? Kalbinin bir tüfekte paramparça edilmesinde bir şan ve şeref göremiyorum."

Kanadın yanına çimenlerin üstüne oturdu. "Ben baş sayfa mesihi olmadığım için kimseye bir şey ispat etmek zorunda değildim. Senin görüntülerden etkilenmemen ve onlara üzülmemen deneyimi yaşamam gerektiği için eğitiminde bazı kanlı görüntülere ihtiyaç vardı. Benim için de eğlenceliydi. Ölmek sıcak bir günde derin bir göle dalmak gibidir. O soğuk değişikliğin şoku, bir anlık bir acı ve soma da kabul gerçeklikte yüzmektir. Ama bunca kere sora şokun etkisi kalmıyor."

Uzun bir dakika soma ayağa kalktı. "Senin anlatacaklarınla pek az insan ilgilenir ama bu yeterlidir. Unutma, bir ustanın ustalığı kalabalıklarının sayısıyla ölçülmez."

"Don, deneyeceğim, söz veriyorum. Ama bu işten keyif almam sona erdiği anda bırakıp kaçacağım."

Kimse Travel Air'e dokunmamıştı'ama uçağın pervanesi döndü, motorundan soğuk mavi dumanlar çıktı, o gürültülü sesi çayırı doldurdu. "Sözünü kabul ediyorum, ama..." Sanki anlamamış gibi bana bakıp gülümsedi.

"Kabul ama ne? Konuş. Söyle bana. Ne oldu?"

"Sen kalabalıklardan hoşlanmıyorsun," dedi.

"Üzerime gelmelerinden hoşlanmıyorum. Konuşmak, fikir alış-verişi yapmak hoşuma gidiyor, ama o senin başından geçen tapınma şeyleri ve bağımlılık... Umanm benden bunları istemiyorsundur... ben zaten kaçtım..."

"Belki ben budalanın biriyim, Richard, belki senin çok iyi gördüğün bir şeyi göremiyorum, ve onu göremezsem bana lütfen söyler misin? Bunu kâğıda geçirmenin ne sakıncası var ki? Bir mesihin doğru bildiği şeyleri, kendisine keyif veren şeyleri, gerçekten işe yarayan şeyleri yazmasını önleyen bir kural mı var? O zaman belki de insanlar onun söylediklerinden hoşlanmayınca onu öldürmek yerine sözcüklerini yakarlar, küllerini bir sopayla döverler? Hoşlarına giderse de onları bir başka zaman da okuyabilirler veya bir buzdolabının kapısına yazarlar ya da kendileri için mantıklı olan fikirlerle

oyunlar. Yazmanın bir sakıncası mı var? Ama belki de ben budalaların biriyim."

"Bir kitap mı?"

"Neden olmasın?"

"Sen onun ne kadar....? Ben bir daha yaşamım boyunca bir tek sözcük bile yazmamaya yemin etmiştim."

"Kusura bakma," dedi. "Bunu bilmiyordum." Uçağın alt kanadına, sonra kokpite çıktı. "Eh, görüşürüz falan. Kalabalıkların seni ezmesine izin verme. Yazmak istemediğinden emin misin?"

"Asla. Bir daha tek bir sözcük bile yok," dedim.

Omuzlarını silkti, eldivenlerini giydi, levveyi öne itti, motorda bir patlama oldu ve rüyanın yankıları hâlâ kulağımda çınlarken Fleet'in kanadı altında uyandım.

Yalnızdım, çayır şafağın ve dünyanın üzerini örten yeşil sonbahar karı kadar sessizdi.

Sonra sırfeğlence olsun diye, daha tam uyanamadan günlüğümü aldım ve başkalarının dünyasında bir Mesih hakkında, arkadaşım hakkında yazmaya başladım:

./

KutsalİndipnatopraMarmda doğmuş,

Fort Wayne'in doğusundaki

Mistik tepelerde yetişmiş

Bir üsta gelmişti yeryüzüne.

İşte sana yeryüzündeki
görevinin tamamlanıp
tamamlanmadığını anlamak
için bir test:

Eğer yaşıyorsan,
tamamlanmamış demektir.

ISBN 975-331-157-5

9 789753 311571

®

MAVİ TÜY

Richard Bach